

Giới thiệu Bể Phong

Truyện: Bể Phong

Tác giả: Giang Nhi

Thể loại: Ngược luyến, ngôn tình, có tí tính chất giang hồ cổ đại, HE

Nội dung truyện online:

Biết trước là sẽ như thế mà sao ta còn đau khổ?... Nhưng biết làm sao, làm sao đây khi ta ôm mối tương tư sâu đậm?...

Đề ngày hôm nay nước mắt ràn rụa, để vỡ òa trong thống khổ, để tâm ta chết lạnh...

Phong, người thật nhẫn tâm...

Năm nàng 8 tuổi:

-Phong ca ca, chờ muối với.

-Muối thật là...chậm quá đi. Muối xem, biểu tí của muối kia, người ta đã chạy đến từ lúc nào mà muối còn lẻ mề, thật sự còn chậm hơn cả rùa mà.

-Huỳnh...huỳnh... Lặng tí tí lớn hơn muối mà. Nên chạy nhanh hơn muối là lẽ đương nhiên. Huỳnh không thể nói muối chậm chạp được.

-Hừ, ta không cần lại muối được. Muối cứ từ từ rồi lên sau, ta lên kia trước với Lặng muối muối đây.

-...Lặng muối muối...Huỳnh chưa bao giờ gọi muối thân thiết như vậy, Phong ca.

Bạn đang đọc truyện *Bể Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Biết trước là sẽ như thế mà sao ta còn đau khổ?... Nhưng biết làm sao, làm sao đây khi ta ôm mối tương tư sâu đậm?...

Đề ngày hôm nay nước mắt ràn rụa, để vỡ òa trong thống khổ, để tâm ta chết lạnh...

Phong, người thật nhẫn tâm...

Năm nàng 8 tuổi:

-Phong ca ca, chờ muối với.

-Muối thật là...chậm quá đi. Muối xem, biểu tí của muối kia, người ta đã chạy đến từ lúc nào mà muối còn lẻ mề, thật sự còn chậm hơn cả rùa mà.

-Huỳnh...huỳnh... Lặng tí tí lớn hơn muối mà. Nên chạy nhanh hơn muối là lẽ đương nhiên. Huỳnh không thể nói muối chậm chạp được.

-Hừ, ta không cần lại muối được. Muối cứ từ từ rồi lên sau, ta lên kia trước với Lặng muối muối đây.

-...Lặng muối muối...Huỳnh chưa bao giờ gọi muối thân thiết như vậy, Phong ca.

Năm nàng 12 tuổi:

-Choang!

-Ái! Cái này...cái này là chén trà Bể muối thích nhất. Phong ca, muối làm thế nào...làm thế nào...?

-Lặng muối muối, muối có sao không? Thật may là không sao rồi... Muối cần gì phải lo lắng. Dù sao đây cũng chỉ là một chén trà thôi. Có gì quan trọng chứ?

-Huynh không biết đâu, đây là món quà duy nhất mà phụ thân của Băng muội tặng cho muội ấy, vào ngày sinh nhật tròn một tuổi của Băng muội cũng là ngày mẫu thân của nàng qua đời. Từ đó về sau thúc thúc không quan tâm đến Băng muội nữa. Chén trà này được làm bằng bạch ngọc, đẹp vô cùng nhưng cũng dễ vỡ vô cùng. Vậy mà muội đã...muội đã...Kìa, Băng muội...muội...

-Phong ca! Lãng ti! Ti đang giấu gì sau lưng vậy? Cho muội nhìn một.....

-Băng muội...Ta thật vô cùng xin lỗi muội, ta...ta...

-Biểu ti à, mời ti ra khỏi phòng của muội. Mong ti lần sau đừng bước chân vào đây nữa được không? Muội cũng mong sau này không phải nhìn thấy ti nữa. Thứ lỗi cho muội không tiễn.

-Băng muội...muội...ta...ta...

-MỜI TỈ RA NGAY CHO. TA SẮP HẾT KIÊN NHẪN RỒ...

Chát!

-Bạch Hàn Băng, ta nói cho ngươi biết, cái chén ngọc đó dù có quý hiếm đến đâu cũng không thể so sánh được với một vị ti muội tốt như Lãng biểu ti của ngươi. Chẳng lẽ ngươi coi cái chén ngọc đó còn không bằng Lãng ti của ngươi sao? Lãng ti đã xin lỗi ngươi, ngươi còn muốn gì nữa? Ăn nói vô phép vô tắc, chẳng lẽ không có ai dạy dỗ ngươi sao? Lãng muội muội, chúng ta đi thôi. Không đòi co với tiểu nha đầu này nữa.

-Băng muội, thứ lỗi cho ta, tata...

-Đi thôi, mặc kệ nàng ta. Hừ...

-.....Mẫu thân...Nữ nhi muốn gặp người...Món quà duy nhất phụ thân tặng con đã vỡ nát rồi...Phong ca cũng ghét con rồi...Huynh ấy còn đánh con trước mặt biểu ti...Huynh ấy ra tay thật tàn nhẫn...Mẹ xem, con còn chảy máu nữa...Ha! Ha!...Con hận Phong ca, con hận Lãng ti...Con hận...Ta hận...

Năm nàng 16 tuổi:

- Ngươi xem, vị tiểu thư kia...nếu ta nhớ không nhầm là Bạch Chu Lãng phải không? Thật là một mỹ nhân khuynh thành a~. Ta ra làm quen được không đây?... Ôi! Phong huynh đệ ta biết lỗi rồi, biết lỗi rồi, ngươi tha cho ta đi, đừng điểm huyệt đó...Ta không dám nữa...

-Ngươi biết điều là tốt. Ngồi im đi. Đây là tiệc của Vương phủ chứ không phải là tửu điểm, ngươi phải phân biệt được chứ.

-Ngươi thật là độc ác mà...Ta biết rồi, biết rồi, ta im đây...A! Tấu nhạc kia...Ngươi xem...

Nhất trương cơ, lưu hà khuynh tận nhiều xuân đề.U lan giáng thảo phương trạch lý. Băng cơ ngọc cốt, yên chi thúy đại, tương đối dục hồng y.

Nhị trương cơ, mấn hương khinh tản mộc tiên tư. Tu trì tịch tí yếu dung lệ. Hồi mầu tiểu ngũ, nhân ôn nghi vụ, thiển họa tự y y.

Tam trương cơ, mộ hàn do xuyết liễu phương chi. Tinh nông nguyệt thiêm hoa nghi lệ. Hàm tình tuyền vĩnh, uyên ương minh triết, tối thị lưỡng tâm tri.

Tứ trương cơ, hoa khai hoa tạ ảnh song phi. Xuân phong bất giải sầu tư vị. Thanh tôn tổ tửu, triện hương nhược tự, vĩnh dạ luyến si mê...

(Tứ trương cơ)

- Phong huynh, huynh xem, vị cô nương này so với Lãng cô nương chỉ có hơn chứ không có kém, như tiên tử hạ phàm vậy. Thanh khiết trong sáng, tiếng đàn đẹp đẽ, hoàn hảo đến không thể chê trách nhưng giai điệu lại thống thiết bi ai... Nhưng mỹ nhân này sao ta nhìn không quen mắt lắm. Phong ca, ngươi biết vị bạch y mỹ nhân này chăng?

-.....

-Phong huynh! Phong huynh! Hồ Phong! Ngươi làm sao vậy? Ta đang hỏi ngươi đấy. Haizz, xem ra có người nào đó bị tiếng đàn của bạch y tiên tử đoạt mất hồn rồi...Ai nha...Ngươi nha, ta nói sai sao?

- Câm miệng.

-Ta câm, ta câm ngay...Ngươi đừng có lúc nào cũng đem ánh mắt giết người của ngươi ra nhìn ta có được không? Ta ừy khuất a~

-Lục công tử, công tử cũng hạ cố đến Vương phủ này sao?...Phong ca...Huynh có nhận ra...Bạch...Băng muội chăng?

-Lãng cô nương! A, ta biết rồi, ta câm miệng.

-Lục công tử thật biết điều... Hừ, ta không quan tâm. Dù sao cũng chỉ là một vị tiểu thư lá ngọc cành vàng trong Bạch Vương phủ, nhận ra hay không nhận ra có gì khác nhau? Lãng muội, muội cũng đừng nên để ý đến nàng ta làm gì...Nàng ta, bắt quá lớn lên dung mạo xinh đẹp hơn một chút nhưng ta nghĩ tính cách vẫn khó chịu như năm xưa... Muội làm gì mà cứ đánh ta đau vậy?....

-Tiểu muội thất lễ, khiến cho Phong ca cùng biểu tì phải chê cười rồi. Lục công tử, mong công tử thứ lỗi cho tiểu nữ không đón tiếp chu đáo. Kia, biểu tì, ngồi xuống đi chứ. Ba người thấy buổi tiệc này còn gì thiếu sót cứ nói thẳng, tiểu muội mặt dày xin nghe.

-Ai... Bạch tiểu thư quá khách khí rồi. Lục mỗ thấy tiệc này không còn gì để chê trách nữa. Đặc biệt nhất là màn chơi đàn của Bạch tiểu thư, tiếng đàn có nhu có cương, có bi có hỉ, còn có...ai...Lục mỗ tự thấy hổ thẹn, cái danh Đệ nhất Lục cầm cũng cảm thấy không còn xứng đáng nữa...

-Lục công tử lại quá lời rồi...Công tử xem, đề hai vị ca ca tì tì của tiểu nữ chán nản mà bỏ về kia. Phong ca, biểu tì, đề tiểu muội tiễn hai người một đoạn...

-Không cần, muội cứ ở lại đây tiếp chuyện Lục Thiên công tử. Ta với Lăng muội muội ra ngoài có chút việc. Chúng ta đi thôi.

-Vậy muội không tiễn, xin thứ lỗi. Hai người nhớ ghé thăm tiểu muội thường xuyên, tiểu muội muốn gặp hai người lắm a~ Nhất là biểu tì đó...

-Được rồi... Bao giờ chúng ta thành thân nhất định sẽ mời muội, lúc đó muội nhớ tới. Á! Lăng! Sao muội lại nhéo ta? Vậy...chúng ta đi đây...Hẹn ngày tái ngộ.

-Tiểu muội chúc hai người vĩnh kết đồng tâm...Hẹn ngày tái ngộ.

-...Bạch tiểu thư, tiểu thư không được khỏe?

- Tiểu nữ không sao, đa tạ công tử quan tâm...Tiểu nữ xin phép vào trong trước, công tử tiếp tục thưởng yến...

Thành thân?...Phong...thực sự ngươi muốn cùng Lăng tì thành thân...? Ngươi, một con mắt ngươi cũng không thèm nhìn ta, cuối cùng ngươi coi ta là cái gì? Là cái gì? Ta đã làm gì sai? Hay tại ta quá mộng tưởng, ôm ấp giấc mộng người người kết bái phu thê sẽ là ta? Đúng, ta sai rồi...Là ta sai... Ta có từ bỏ được không? Vĩnh viễn không từ bỏ. Ánh nhìn ấy, khuôn mặt ấy, phong thái ấy...ta vĩnh viễn không bao giờ buông tay, không bao giờ quên lãng. Dù ngươi không phải của ta, dù ngươi không coi ta ra gì, ta cũng sẽ không quên...Suốt đời suốt kiếp, ngàn đời ngàn kiếp...ta cũng sẽ ở bên ngươi. Phong...

Hồ gia.

- Phong! Ngươi nói cái gì? Ngươi nhắc lại cho ta! - Mặt Hồ Linh đen lại, đôi lông mày rậm nhíu chặt.

- Con muốn thành thân với Bạch Chu Lăng. - Giọng nói lãnh đạm, khuôn mặt tuấn mỹ của Hồ Phong bày ra bộ dáng mệt mỏi. - Đây là quyết định của con, thỉnh phụ thân chấp thuận.

- Vậy ngươi định tính sao với Hàn Băng tiểu thư? Hai nhà chúng ta đã định hôn ước từ khi các ngươi vừa mới lọt lòng, nói bỏ là bỏ được sao. Chuyện này ta không đồng ý! - Nói đoạn, Hồ Linh phát tay áo, quay người đi ra khỏi tiền sảnh. Nhưng chưa ra đến nửa đường lại bị câu nói của Hồ Phong dọa đến ngầy người.

- Con sẽ lập nàng ta làm trắc thê, chính thê là Chu Lăng. A, hai người họ là biểu tì muội, chắc cũng không vấn đề. - Hồ Phong lạnh nhạt trả lời, môi khẽ nhếch, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. - Nếu phụ thân không chấp thuận thì chuyện kia...aizz...coi như chấm dứt đi...

- Ngươi... Ngươi... Đồ nghịch tử, ngươi cứ muốn dồn cha ngươi vào đường cùng ngươi mới thỏa mãn sao? - Hồ Linh tức giận, mặt đỏ phừng phừng. Nếu cái hôn ước kia chỉ là lời nói thì còn có thể thương lượng nhưng lại viết trên giấy, có gia ấn đằng hoàng. Hồ Linh cũng biết tính con trai mình, nó nói được thì chắc chắn nó sẽ làm được, mà không có Hồ Phong giúp trong vụ này thì Hồ gia không thể ngóc đầu lên khỏi mặt đất. Hồ Linh đành hạ quyết tâm, thờ dài sai người chuẩn bị lễ vật mai đến tạ tội với Bạch vương gia.

Bạch vương phủ.

- Thôi vậy đi, Bạch Chu Lăng và con gái vô năng của ta là biểu tì muội, muội muội chịu thiệt hơn tì tì một chút cũng là lẽ thường tình. Hồ gia các người làm thế nào cũng được, miễn là để cho ta một chút mặt mũi là được. - Bạch Nghiên vương gia nhấp một ngụm trà, quay sang Hồ Phong. - Như vậy đã hợp với ý ngươi chưa?

Hồ Phong khẽ mỉm cười, hướng Bạch Nghiên cung kính đáp:

- Tiểu nhân không dám, tùy ý Vương gia lo liệu.

- Hào! Đại sự không nên trì hoãn. Ta đã chọn ngày rồi, rằm tháng này các ngươi thành thân. Được chăng?

- Hào!

Bạch Nghiên chợt nhìn ra cửa, phát hiện ra một thân ảnh mặc thanh y vụt qua. Nụ cười trên mặt ông đông cứng lại rồi khôi phục dáng vẻ bình thường. Tất cả chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt nhưng cũng không thoát khỏi mắt của Hồ Phong. Khóe miệng Hồ Phong nhếch lên, rất nhanh, rồi lại khôi phục dáng vẻ lãnh đạm như cũ.

Chương 2: Chương 2.

Bạch vương phủ.

– Tiểu thư, sao người không phản đối? Đường đường là nữ nhi của Bạch vương gia mà lại chịu làm trắc thê của Hồ thiếu gia? Hồ gia? Phi! Chi là một cái thê gia, lấy được tiểu thư nhà ta là phúc bảy mươi đời... Phi!

Liên Nhi một thân thanh y xinh đẹp, lớn tiếng phi nhỏ. Nghe nói cha con Hồ gia tới bàn chuyện hôn sự, nàng mới lén lút như trộm, nấp ngoài cửa nghe lén. Những tưởng sắp được nhìn thấy tiểu thư đẹp như tiên nữ hạnh phúc sung sướng, nào ngờ cái tên Hồ thiếu gia gì kia đập vỡ mộng đẹp. Nàng lại tiếp tục mong chờ Vương gia cự tuyệt, nhưng lại tiếp tục phải rước lấy một bụng khí tức.

– Ta còn không tức giận thì người tức cái gì? Làm trắc thê? Cũng được. Ta không cầu nhiều, được như thế là đã quá tốt rồi.

Bạch Hàn Băng nhàn nhạt nói. Quả thực đây là việc đáng mừng đối với nàng. Làm trắc thê cũng được mà làm chính thê thì nàng không dám với, đã có lúc nàng chỉ mong muốn mình là một nha hoàn nhỏ nhỏ hầu hạ hần. Nhưng nay giấc mộng được bên cạnh hần đã sắp thực hiện được, nàng còn cần cái gì nữa? Tuy Bạch Hàn Băng biết hần không thích nàng nhưng nàng cả đời chỉ mong bên cạnh hần, dù bị hần lạnh nhạt, ghét bỏ nàng vẫn yêu hần, sẽ không từ bỏ. Dù sao thì nàng cũng không có được ấm áp trong Vương phủ đầy hoa lệ này từ rất lâu rồi...

Bạch Hàn Băng nhìn bộ giá y trước mắt mình. Màu đỏ, đỏ như máu, đỏ đến chói mắt, đỏ đến đau lòng...

Rằm tháng tư, Hồ gia được trang hoàng long lộng lấy hơn hần ngày thường, khắp nơi nhộn nhịp bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ của Hồ thiếu gia. Chỉ duy nhất có một nơi vẫn tĩnh mịch, không chịu ảnh hưởng của bầu không khí vui vẻ rộn ràng ngoài kia. Bạch Uyển vẫn nhuốm màu lạnh lẽ, cô tịch vốn có, khung cảnh ngập tràn trong sắc trắng thanh khiết của những đoá mầu đơn, mùi hương nhàn nhạt vương vít khắp nơi trong Uyển. Trong sắc trắng lại nổi bật một thân hồng y nam tử, mái tóc đen búi hững hờ, những sợi tóc theo gió khẽ bay, dáng vẻ ấy nhìn thật mỹ lệ mà cũng thật cô đơn. Hần bứt một đoá bạch mầu đơn, rồi không hề thương tiếc mà vò nát, từng cánh hoa khẽ rơi xuống nhưng vẫn đẹp vô cùng, vẻ đẹp thê lương khi bị người khác hủy hoại, tàn phá... Hồ Phong ngây người nhìn những cánh hoa trắng muốt rơi trên mặt đất, rồi như tỉnh mộng, hần lập tức quay người bước ra khỏi Bạch Uyển, như trốn tránh một cái gì đó...

Hôn lễ đã được bắt đầu, Bạch Chu Lăng là chính thê nên nàng được bước chân vào Hồ gia sớm hơn và long trọng hơn Bạch Hàn Băng. Một canh giờ sau, Bạch Hàn Băng mới chính thức trở thành người của Hồ gia, bắt đầu chuỗi ngày bị kịch đắm nước mắt mà chính nàng còn chẳng ngờ được là sẽ thế thâm đến nhường ấy...

P/s: Bắt đầu từ chương ba trở đi, cuộc sống của Hàn Băng không còn như xưa nữa.... Mà là bắt đầu của NGƯỢC, NGƯỢC NỮA, NGƯỢC MÃI..... Hắc hắc hắc.....

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3.

Hồ gia.

– Tiểu thư, người đi nghỉ sớm đi thôi! Hôm nay cô gia sẽ không tới đâu... – Càng về cuối, giọng Liên Nhi càng nhỏ. Bạch Hàn Băng đương nhiên biết vì sao hần sẽ không tới, mà càng chắc chắn hần sẽ không bao giờ đặt chân đến chốn này. Nàng gạt đầu với Liên Nhi, nói nhẹ nhàng:

– Ta biết, vì ta là trắc thê nên thiếu gia sẽ không đến. Người cũng đi nghỉ sớm đi, sáng mai giúp ta trang điểm. Mai ta cần dâng trà sớm cho cha mẹ chồng nữa. Đi đi, để ta đóng cửa.

Liên Nhi đi một lúc lâu, Bạch Hàn Băng mở cửa gỗ, đi ra ngoài vườn. Đây là nơi hẻo lánh nhất trong Hồ gia, nhưng cũng vì thế mà là nơi yên tĩnh, lạnh lẽ nhất. Liên Nhi nói đây là Bạch Uyển, cả khu vườn toàn một màu trắng của Bạch mầu đơn, ngoài ra không còn loại hoa nào khác. Mầu đơn, Bạch mầu đơn, cao quý xinh đẹp mà lại tịch mịch ở đây, vẻ đẹp này, có lẽ, ngoài nàng ra không ai ngắm nhìn. Thật đáng tiếc... Nàng thích mầu đơn, thích nhất là Bạch mầu đơn, thanh khiết không vương bụi trần, hương thơm cũng thoang thoảng, không nồng nàn nhưng lại có sức mê hoặc đến kì lạ...

Vàng trắng tròn sáng lấp lánh trên bầu trời. Trăng đẹp, nhưng cô đơn. Vẻ đẹp của trăng không rực rỡ thiếu cháy mắt người, mà lạnh lẽ và cô độc, đôi

lúc lại vô cùng dịu dàng nhưng lại khiến người cảm thấy thê lương. Ánh trắng nhàn nhạt chiếu xuống Hàn Băng, thân thể nàng như được bao phủ bởi một tầng bạch quang, vẻ kiều diễm không thể nói được bằng lời, đáng tiếc vẻ đẹp này lại không được ai nhìn thấy, chỉ có thể tỏa hương một cách thầm lặng như những đóa Bạch mẫu đơn kia thôi.

Y phục của nàng màu trắng.

Bạch mẫu đơn màu trắng.

Ánh trắng màu trắng.

Vậy nổi đau trong tim nàng màu gì?

Tình yêu của nàng đôi hấn màu gì?

Màu gì đây?...

Hàn Băng cả đêm ngồi ngây ngốc ở ngoài Bạch Uyển, đến gần sáng, vì sợ Liên Nhi phát hiện sẽ lo lắng nên mới đứng dậy vào giường nằm một chút. Chăn, gối bằng gấm thuần một sắc đỏ, thêm một đôi uyên ương màu vàng liền cánh quần quýt không rời. Lẽ nóng bất giác trào lên khóe mắt, từng giọt, từng giọt cứ thế rơi, rơi không ngừng... Uyên ương liền cánh? Mãi mãi không ly biệt? Nàng với hấn có thể không? Không, không thể! Hấn mãi mãi là thứ nàng không thể chạm vào, tựa như ánh mặt trời kia... Còn nàng mãi chỉ là một người ngu ngốc cố gắng với tới hấn, để rồi tự làm tổn thương chính mình...

– Lăng Nhi xin bái kiến cha, mẹ.

– Băng Nhi xin bái kiến cha, mẹ.

Hai thanh âm trong trẻo và lãnh đạm hòa vào nhau, không tạo ra cảm giác chói tai mà hợp đến lạ lùng. Hai thân ảnh, một trước một sau, một đỏ chói mắt một trắng tới thanh khiết, cùng cúi đầu vấn an cha mẹ chồng. Hồ Phong đứng đằng sau hai nàng, nở một nụ cười nhạt. Hồ phu nhân tiếp nhận hai tách trà của hai nàng dâu rồi quay sang Bạch Chu Lăng, ân cần nói:

– Lăng Nhi, con có thấy thoải mái không? Về sau con cứ coi đây là nhà của con, coi lão gia và ta như song thân của con. Thỉnh thoảng sang Song Mẫu đình uống trà nói chuyện với ta cho vui...

– Lăng Nhi xin ghi nhớ lời của mẫu thân dặn. – Chu Lăng ngọt ngào nói, đôi má trắng mịn ửng hồng, trông rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4.

Hồ phu nhân và Chu Lăng nói chuyện rất vui vẻ, đến khi Hồ phu nhân quay đầu thì phát hiện ra Bạch Hàn Băng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bà giật mình, thầm mắng bản thân vô ý. Nhìn Hàn Băng, trong tâm Hồ phu nhân dâng lên một cỗ chua xót. Bạch Hàn Băng ngày xưa mà bà biết đâu có lãnh đạm, lạnh lẽo như thế này. Ngày xưa nàng là một cô bé hồn nhiên, nụ cười tươi tắn như gió xuân, giống như Lăng Nhi bây giờ vậy có điều đơn thuần hơn mà thôi. Thế gian luôn luôn làm người ta kinh hãi trước những đổi thay. Chỉ trong vòng có một đêm, một Hàn Băng ngày thơ đã biến mất, thay vào đó là một Bạch Hàn Băng lạnh lẽo như băng, trên gương mặt thanh tú kiều diễm không còn nụ cười ngọt ngào động lòng người, vẻ đẹp của nàng là vẻ đẹp của một đóa Bạch mẫu đơn: cao quý diễm lệ vô song nhưng làm người khác thấy rét lạnh.

Hồ phu nhân thân mật nắm lấy đôi tay ngọc của Hàn Băng, ôn nhu nhìn nàng, quả thật giống mẫu thân nàng như tạc. Khuôn mặt thanh thoát, đôi mắt đen to tròn, đôi môi mọng đỏ... Có điều tất cả đều toát lên vẻ lãnh lệ khó gần. Hồ phu nhân với cổ mẫu của nàng vốn là tri kỉ, hai người lớn lên bên nhau, chuyện gì cũng chia sẻ cho nhau. Đến khi thành thân vẫn thường xuyên thăm nhà nhau và cùng ước hẹn nếu hai người sinh hai con trai thì chúng sẽ là huynh đệ tốt, nếu sinh hai con gái thì chúng sẽ là tì muội tốt, còn sinh một trai một gái thì sẽ là phu thê hạnh phúc. Chính vì thế mà có cái hôn ước này. Khi biết tin Hồ Phong không chịu cưới Hàn Băng làm chính thất, Hồ phu nhân đã nắn con trai mình suốt mấy ngày liền. Chẳng lẽ tình nghĩa giữa bà và Bạch phu nhân chỉ đến thế thôi sao? Nhưng bà cũng lực bất tòng tâm, Hồ Phong đã quyết định thì bà cũng không thể can thiệp, đành tự phát thệ sẽ coi Hàn Băng như con gái của mình.

Nhưng chẳng hiểu sao bà lại thấy gần gũi với Chu Lăng hơn, có lẽ do Chu Lăng làm bà cảm thấy ấm áp hơn chăng? Hồ phu nhân cảm thấy hổ thẹn với lòng mình, lại nhìn vào khuôn mặt của Hàn Băng, bao kỉ niệm vui buồn trước đây hiện về, khóe mắt cay cay, bà ôm lấy Hàn Băng, luôn miệng nói:

– Băng Nhi, ta để con phải chịu khổ rồi... Ta có lỗi với con...

Thấy Hồ phu nhân bị kích động, Bạch Hàn Băng đứng im, tay ngập ngừng đưa lên vỗ nhẹ lưng Hồ phu nhân, một cảm giác ấm áp nhen nhóm trong

tím, cảm giác như nàng được trở về với vòng tay của phụ thân, với những món ăn ngon lành của mẫu thân, về với gia đình hạnh phúc thực sự từ 10 năm trước. Nàng bất giác nở một nụ cười, nụ cười ấy là thật tâm, vô cùng dịu dàng. Hồ Phong ngậy người nhìn nàng, cảm giác tim đập lệch 1 nhịp, nhưng nhanh chóng lấy lại đáng về lạnh nhạt thường ngày, trong lòng mắng mỏ bản thân mình vì một nụ cười ngây ngây ngô ngô mà ngẩn ngơ.

Bạch Chu Lăng hướng nụ cười của nàng mà thấy tâm khê đau. Biểu muội ngốc của nàng đã rất lâu không cười như vậy, đã rất lâu không được người khác ôm, đã rất lâu... Chu Lăng cũng biết Hàn Băng yêu Hồ Phong rất sâu đậm, có lẽ còn hơn nàng, nàng cũng đã từng muốn buông tay, nhưng tình yêu là cái gì chứ, nói bỏ là liền bỏ thật sao? Nàng lấy làm vui mừng vì Hồ Phong chọn mình làm chính thất, nhưng cũng thật khó chịu khi thấy Hàn Băng là trắc thê. Ghen? Đúng. Ích kỉ? Cũng không sai. Đôi lúc nàng lo sợ Phong sẽ bị vẻ lạnh lùng xinh đẹp kia mê hoặc nên chỉ muốn đưa Hàn Băng ra khỏi Hồ gia càng sớm càng tốt. Rồi lại hối hận, tự mắng mình quá độc ác. Hàn Băng ra khỏi đây rồi liệu nàng còn nơi để đi không? Vương gia sẽ không chấp nhận, thu lại bát nước đã đổ đi đâu. Nhưng những ý nghĩ đó cứ quẩn quanh đầu óc nàng, làm nàng mệt mỏi. Nàng không muốn tổn thương Hàn Băng nhưng cũng muốn bảo toàn tình yêu của bản thân. Đang chìm đắm vào những ý niệm, chợt bên tai có tiếng người hỏi:

– Thiếu phu nhân, người bị làm sao ở chỗ vậy? – Nha hoàn hồi môn của nàng ngây thơ hỏi.

Chu Lăng mặt đỏ ửng, khê liếc Hồ Phong rồi nhanh chóng cúi đầu thật thấp. Hàn Băng như bị dội nước lạnh vào người, nhìn chằm chằm vào vết đỏ nổi bật trên làn da trắng nõn. Đau hôn? Nàng cũng đã biết hôm qua hai người họ đã động phòng, cũng đã biết tại sao mà sáng nay biểu tì của nàng mệt mỏi như vậy. Nhưng nàng vẫn không tìm được, nỗi đau đớn, sự ghen tức và cay đắng tràn ngập trong tâm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5.

Hồ gia. Bạch Uyển.

Cô đơn, lạnh lẽo...

Đêm thứ hai ở Hồ gia vẫn chỉ là lạnh lẽo, cô đơn. Nàng đang chờ mong điều gì? Chờ đợi cái gì? Trong tâm nàng vẫn ước hán đặt chân đến đây, dù là nhầm lẫn hay do say rượu cũng được... Nhưng làm sao một người như hán lại có thể nhầm lẫn giữa Nguyệt Lăng đình hoa lệ với Bạch Uyển đơn sắc nhỏ nhoi này? Làm sao người như hán lại có thể uống say đến không còn nhận ra phương hướng? Nàng đã quá hao tổn tâm tư vào việc vô nghĩa rồi. Nàng ngẩng đầu, đêm nay không có trăng, không còn thứ khiến lòng nàng bớt đau khổ. Chỉ còn một màu đen đặc, có lẽ giống như tương lai của nàng với hán. Mãi mãi là một màn đêm không chút ánh sáng.

16 năm... Khoảng thời gian không ngắn không dài... Lại là khoảng thời gian khiến nàng lưu luyến, nhớ nhung. Vì ở đó có hán, về ngoài lạnh lùng nhưng thật tâm lại vô cùng dịu dàng, có nàng ngây ngốc yêu hán từ rất lâu nhưng lại không thể nào mở miệng. Nhưng nàng cũng muốn quên đi. Quên đi những lời nói vô tình khiến tim nàng quặn thắt, quên đi cái tát của hán, quên đi những cử chỉ dịu dàng không dành cho nàng, quên hết...

Và từ bây giờ, nàng sẽ là một Bạch Hàn Băng mới. Nàng, sẽ thay đổi.

Nàng, sẽ thôi nhỏ lệ vì hán.

Nàng, sẽ nhẫn nhịn chịu đựng mọi thương tổn.

Nàng, sẽ thôi mơ tưởng hảo huyền.

Nhưng, nàng vẫn không từ bỏ yêu hán. Vẫn vĩnh viễn yêu hán, dù hán không thấy nàng, coi nàng là vô hình, nàng vẫn nguyện mãi mãi đi theo hán...

Nhìn hán ân ái với người khác, biết trái tim mình sẽ rỉ máu, sẽ tổn thương. Mặc. Nàng sẽ chỉ mỉm cười.

Tim nàng cũng không còn nguyên vẹn nữa, thêm vài vết cắt cũng đâu có sao.

Từ đây, nàng hướng hán sẽ là cười. Cười ôn nhu, dịu dàng, không vương chút ưu tư, đau lòng hay phiền muộn.

Từ đây, nàng đối hán vẫn vĩnh viễn là tấm chân tình không thay đổi. Dù đất trời dịch chuyển Càn Khôn, nàng vẫn không đổi.

Tình yêu của nàng, là bất diệt...

Gió thổi mạnh, Bạch mẫu đơn rơi xuống mặt đất lạnh lẽo. Cánh hoa đẹp để cao quý đã lụi tàn.

Nàng nhìn Bạch mẫu đơn, không nén được thương cảm. Hoa, nở ra rực rỡ nhưng không ai ngắm nhìn, thương thức, đến khi lìa cành vẫn rực rỡ, khiến lòng người nặng trĩu tâm tư.

Nàng muốn múa, múa cho Bạch mẫu đơn, múa cho nàng, múa cho voi đi nổi đau đè nặng trong tim. Ngón tay ngà cong cong, bước chân trở nên linh hoạt, nàng bắt đầu múa. Xiêm y màu trắng phiêu dật, khẽ bay trong gió. Trong đêm tối, Bạch Hàn Băng múa giữa những cánh hoa Bạch mẫu đơn, đẹp đến không thể rời mắt.

Nàng cứ múa mà không biết có một người cũng vì điệu múa của nàng mà tim nhói đau. Hắn lặng lẽ nhìn nàng, nhìn bộ xiêm y mỏng manh khoác trên người nàng, lòng mảy bắt giắc nhủ lại. Gió đêm rất lạnh, mà sao nàng không cảm thấy? Hắn chỉ muốn xông ra, kéo nàng vào lòng, sưởi ấm cho nàng. Hắn chợt giật mình, Hồ Phong hẳn có những suy nghĩ kì quặc này từ bao giờ? Sao hắn lại quan tâm đến nàng ta? Sao nhìn thấy dáng hình mảnh mai của nàng hắn lại nhói đau?... Sao hắn lại có thể động lòng với nàng? Không, nhất định không được. Người hắn yêu là Bạch Chu Lăng, là người ngây thơ hồn nhiên, là người luôn cười rạng rỡ với mọi người... Còn Bạch Hàn Băng sẽ mãi mãi chôn vùi cả cuộc đời mình trong Bạch Uyển, hắn sẽ không bao giờ động lòng, không bao giờ yêu thương nàng.

Hồ Phong, chỉ vì muốn che dấu tình cảm chân thực của mình, mà lặng lẽ quyết với lòng mình như vậy. Có điều, từ suy nghĩ của hắn đã sai. Từ cái sai này lại nối tiếp cái sai khác, đến lúc hắn muốn quay đầu thì đã muộn... Quá muộn...

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6.

Ba tháng trôi qua, nhanh như chớp mắt. Nhưng Bạch Hàn Băng lại thấy đằng đằng như ba năm.

Ba tháng, trừ bỏ những cuộc nói chuyện với Hồ phu nhân, nàng chưa từng được vui vẻ.

Ba tháng, nàng chỉ biết mỉm cười nhìn Hồ Phong ân ái với Bạch Chu Lăng.

Ba tháng, nàng vẫn mang tâm thần xử nữ.

Ba tháng, nàng ngồi nhìn từng đóa Bạch mẫu đơn rơi xuống, trắng cả một khoảnh sân.

Ba tháng cô đơn trong Bạch Uyển, xung quanh thuần túy một màu trắng âm đạm, nàng cũng chịu đựng, nụ cười không bao giờ rời khỏi khuôn mặt, kể cả trong lúc ngủ, khóe miệng cũng cong cong như vậy. Nàng giấu hết những nỗi bi thương đằng sau nụ cười ôn nhu, dịu dàng.

Vẫn cười như vậy khi nghe tin Bạch Chu Lăng mang thai, nàng còn dặn Liên Nhi đem một số châu ngọc sang đưa cho Chu Lăng làm quà mừng. Liên Nhi ngây ngốc mất nửa ngày, khó hiểu nhìn nàng. Chẳng lẽ tiểu thư của nàng vì thương tâm quá độ mà trở nên điên khùng như vậy? Nàng nhìn không ra một miễn cưỡng trên nụ cười của tiểu thư. Chẳng lẽ tiểu thư nhà nàng thực sự chết tâm? Hẳn là như vậy thì tiểu thư mới có thể mỉm cười rực rỡ, xán lạn đến thế kia? Nàng thực sự không hiểu, không hiểu tâm tư của tiểu thư, không hiểu hành động của tiểu thư, lại hoàn toàn không thể cảm nhận được nỗi thống khổ của tiểu thư. Liên Nhi ơi Liên Nhi, có khi cả đời người cũng chẳng hiểu nổi tiểu thư đâu...

Hồ gia có hỷ sự, đương nhiên không thiếu quà mừng cùng khách quan tới cửa. Toàn Hồ gia lại bao phủ một không khí khải trương, bận rộn. Thiếu phu nhân có thai là chuyện vô cùng trọng đại, là chuyện vui lớn nhất của Hồ gia năm nay. Ba tháng trước thiếu phu nhân cùng Băng phu nhân được gả vào Hồ gia, vậy mà nay thiếu phu nhân đã mang giọt máu của Hồ gia trong người. Gia nhân trong Hồ gia cũng biết việc Bạch Hàn Băng không được thiếu gia sủng ái, lúc đầu còn có ý định gây khó dễ cho nàng nhưng lần nào làm khó nàng, nàng cũng chỉ mỉm cười hướng bọn họ dịu dàng, ôn nhu. Nàng thuần khiết, xinh đẹp như thiên tiên, chỉ một nụ cười cũng khiến bọn họ ngơ ngẩn, vậy bọn họ làm sao có thể làm hại nàng được nữa?

Từ ác ý chuyển thành cảm thương, càng thương xót cho nàng khi nghe Liên Nhi nói Băng phu nhân vẫn còn tâm thần xử nữ. Ba tháng rồi nha, thiếu gia để Băng phu nhân một mình cô đơn ở Bạch Uyển ba tháng mà nàng vẫn không kêu ca với lão phu nhân một lời nào. Bọn họ đã từng muốn nói cho lão phu nhân nhưng lại bị Băng phu nhân ngăn cản. Nàng khẩn cầu bọn họ đừng đem chuyện này ra, nàng sợ rằng thiếu gia sẽ bị trách phạt. Lão thiên a~... Sao trên đời lại có người tốt như Băng phu nhân chứ? Các a hoàn trong Hồ gia thì thoảng đến Bạch Uyển nghe Băng phu nhân gảy đàn, hoặc là được Liên Nhi dạy vẽ tranh, viết chữ. Thực sự bọn họ cười cười nói nói vô cùng vui vẻ nha. Trong tâm bọn họ đã coi Băng phu nhân là chủ tử, còn thiếu phu nhân hay cười ngọt ngào kia thì hiếm khi nói chuyện với họ bởi gia nhân chỉ là gia nhân, làm sao có thể nói chuyện với thiếu phu nhân cao quý được.

— Từ nay người đừng tới Nguyệt Lăng đình nữa. — Giọng nói lãnh khốc vang lên sau lưng Bạch Hàn Băng, nàng khẽ giật mình, đánh rơi chiếc phiến xuống đất.

Hồ Phong, là hắn? Nàng kinh ngạc quay đầu, không sai, là Hồ Phong. Hắn đang nhìn chiếc phiến rơi trên mặt đất. Chiếc phiến của nàng vô cùng đơn giản, đơn điệu, trên sắc lam nhân nhạ nổi bật một chữ Phong bằng mực đen, thanh thoát mà phóng khoáng. Bên cạnh đề hai chữ “Hàn Băng” nho nhỏ, nét chữ như rồng bay phượng múa, là bút tích của Bạch Hàn Băng. Hồ Phong nhanh chóng hướng ánh mắt sang nàng, toe về như không để ý, lạnh giọng nhắc lại:

— Từ nay không được tới Nguyệt Lăng đình nữa. Lăng Nhi đang có thai, ta không muốn người làm vướng mắt nàng. Nếu gặp Lăng Nhi, người tốt nhất

tránh thật xa. – Rồi nhanh chóng quay người bước đi, hắc bảo theo quán tính nhẹ bay.

Tại sao nàng vẫn cười được? Tại sao không hỏi hần lý do? Tự nhiên trong lòng hần nổi lên một trận khó chịu, hần quả thật không hiểu nổi Bạch Hàn Băng. Hần biết nàng yêu hần, hần cũng biết nàng đã tổn thương rất sâu, vết thương mà hần gây ra muốn phục hồi là không thể. Tìm hần khẽ nhói khi nhớ lại nụ cười bi ai thống khổ của nàng. Hần lại làm sao nữa đây? Hần đã có người mà hần yêu nhất, người đó lại mang thai hài tử của hần. Nhưng nụ cười ôn nhu đượm buồn kia lại cứ quẩn quanh trong tâm trí hần, bóng hình mỹ lệ kia lại cứ bám theo hần... Hần phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7.

– Từ nay không được tới Nguyệt Lăng đình nữa. Lăng Nhi đang có thai, ta không muốn người làm vương mất nàng. Nếu gặp Lăng Nhi, người tốt nhất tránh thật xa.

Bạch Hàn Băng ngây ngốc đứng lặng bên cửa, miệng vẫn cười thật ngọt ngào từ lúc hần rời đi, đến khi màn đêm buông xuống. Liên Nhi nhìn cảnh tượng này mà đau xót, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt chảy ra không ngừng. Liên Nhi không làm thế nào kéo tiểu thư về thực tại được, tiểu thư bị Hồ Phong thiếu gia làm thương tổn quá sâu rồi. Lão thiên a~ Sao số mệnh của tiểu thư nhà nàng lại khổ như vậy? Là hồng nhan sao cứ nhất thiết phải mệnh bạc? Chẳng lẽ tiểu thư nhà nàng chịu khổ chưa đủ sao? Trời xanh không có mắt. Thượng đế ơi, mắt ngài mù rồi, thực sự mù rồi!

Từ khi sinh ra, tiểu thư có được mấy ngày hạnh phúc? Mẫu thân mất sớm, phụ thân vì vậy mà lạnh nhạt với tiểu thư, cảm tình không có lấy một sợi, sống trong Vương phủ hoa lệ nhưng lạnh lẽo cô đơn. Lớn lên một chút, khó khăn lắm mới gặp được ý trung nhân, nhưng mảnh chân tình ấy lại bị người ta giẫm đạp không thương tiếc. Tiểu thư gần đây luôn khoác trên mặt một nụ cười dịu dàng, ôn nhu làm Liên Nhi không thể hiểu, bây giờ chợt thông suốt. Tiểu thư, nụ cười đó thực khó coi, thực sự khó coi nha...

– Liên Nhi, nhìn ta thật thảm hại phải không?

Thanh âm nhẹ nhàng như gió xuân, nhưng lại hàm chứa bi thương khôn cùng, khuôn mặt Bạch Hàn Băng ánh lên sự tuyệt vọng, lại phảng phất vẻ ma mị đoạt hồn người. Liên Nhi cảm thấy chua xót, định mở miệng thì Bạch Hàn Băng đã cắt lời:

– Có phải ta quá ngu ngốc? Yêu một người, cảm giác đau đớn như thế này sao? Biểu tỷ có thai, cốt nhục của chàng, giọt máu của chàng đang dần dần lớn lên trong bụng biểu tỷ. Còn ta, đến rụng trứng nhỏ nhất cũng không có. Ta chỉ mơ ước một ngày được chàng ân cần chăm sóc, quan tâm. Không, một giờ cũng được. Một giờ là quá đủ. Nhưng mơ vẫn chỉ là mơ, chàng chán ghét ta như vậy, một cái ánh mắt cũng là hận ý, cùng băng lãnh. Ta biết, chàng hận ta vì ta mang theo hôn ước, bắt buộc chàng phải cưới người chàng không yêu...

Nàng quay sang Liên Nhi, nở nụ cười bi thiết:

– Ta mong người đừng bao giờ hiểu được loại cảm giác này. Hoạt bát, năng động như người mà nhỏ lệ khóc than suốt ngày thật không hợp đầu. Vì vậy, sau này người phải thật hạnh phúc, hạnh phúc hơn chủ nhân của người. Người hiểu chứ?

Liên Nhi gật gật đầu, không kim được, khóe mắt lại đỏ hoe. Nàng cũng không biết nói gì nữa, bởi hiện tại nói lời nào cũng là thừa thãi, chỉ biết tro mắt đứng nhìn tiểu thư đau thương.

Đêm tối mịt mùng lại có thanh âm thanh thoát, uyển chuyển như nước, tiếng đàn khi trầm khi bổng, nhưng lại nói trúng tâm tư Bạch Hàn Băng. Là ai? Là ai đang đàn khúc “Niệm Tương Tư”?

Niệm tư, tương tri lưu luyến diệp tương tư. Tương y tương bạn trường tương ước. Tương huê triều mộ, tương phù bạch thủ, tương thủ nhất sinh quy.

Linh tê, song hoa song điệp tính song chi, song thê song túc phi song dục, song liên y lộ, song uyên cộng thủy, song túy hoãn la duy.

Hiên song bán yếm ký u tư, tiêu ảnh tàn đăng vị dạ tri. Cơ trừ cô thanh tổ cáo, uyển nhiên chức tự lưỡng tâm si...

Bạch Hàn Băng bắt tri bất giác đi theo tiếng đàn, đi tới lương đình ở giữa Bạch Uyển, phát hiện trên ghế dài nàng hay ngồi có một lục y nam tử đang chuyên tâm gảy đàn. Bóng lưng này, không lẽ là... Không, không thể là hần. Nàng nhớ kỹ, hần chỉ thích mặc hắc bào hoặc lam bào, ngoài ra thỉnh thoảng hần lại mặc trường bào thuần một sắc trắng. Hần không bao giờ thích mặc quần áo màu lục, tóc cũng hiếm khi búi gọn như người ở trước mặt. Xác định không phải hần, nàng nhẹ nhàng quay gót về phòng. Chưa đi được mấy bước, giọng nói trầm thấp nhưng lại vô cùng ôn nhu ngăn nàng lại:

– Bạch phu nhân, xin người đừng bước. Lục mỗ có chuyện muốn nói.

Quay lại, là khuôn mặt tuấn mỹ, không phải như Hồ Phong lạnh lẽo, mà phi thường âm áp.

– Lục Thiên công tử?

– Ai, phu nhân vẫn nhớ Lục mỗ, Lục mỗ tự lấy làm vinh hạnh.

– Lục công tử đại giá quang lâm, không kịp tiếp đón, Hàn Băng cảm thấy thật thất lễ. Công tử ghé thăm Bạch Uyển nhỏ nhoi của Hàn Băng, không biết có điều gì muốn nói? – Bạch Hàn Băng khách khí nói vài lời, môi anh đào nở nụ cười xã giao.

Lục Thiên nhường nhường mi, thềm đánh giá nữ tử đang đứng trước mắt. Bạch y thướt tha phiêu lãng trong gió đêm, thoang thoang mùi hương nhàn nhạt của mẫu đơn, dung nhan mỹ lệ, thanh khiết như đóa sương mai. Duy nhất chỉ có đôi mắt nàng, đẹp nhưng lại tồn tại vẻ u uất, bi thương khó che giấu. Mặt cười nhưng tâm nhỏ lệ. Ai... Mỹ nhân trước mắt mà không biết hướng thụ, mắt tên Hồ Phong này quả thật có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Đêm tối ở Bạch Uyển đặc biệt lạnh lẽo, lạnh hơn ở các nơi khác trong Hồ gia vài phần. Lục Thiên một thân võ công nên đương nhiên không coi cái lạnh này vào mắt, nhưng Bạch Hàn băng nàng là một nữ tử yếu ớt, y phục trên người lại mỏng manh, làm sao nàng có thể chịu đựng được? Nghĩ tới liền làm, Lục Thiên ân cần nói:

– Băng phu nhân, mời vào lương đình nói chuyện. Ở ngoài rất lạnh, sẽ tổn hại đến thân thể của phu nhân.

Bạch Hàn Băng nở nụ cười lãnh đạm, tiếp nhận lời nói của Lục Thiên, bước vào lương đình. Nàng xoay lưng, hướng mặt về phía Lục Thiên, lạnh nhạt:

– Lục Thiên công tử, có chuyện gì xin hãy nói nhanh một chút. Đêm hôm như thế này đông dài e không tiện.

Lục Thiên hạ mi, âm thầm lờ cái tên gia hỏa kia chửi thầm trong bụng. Sao Lục Thiên hẳn lại có thể kết giao bằng hữu với cái tên thần kinh kia chứ? Để đến bây giờ hẳn lại phải đi nói những lời tuyệt tình với đại mỹ nhân trước mắt thay Hồ Phong. Lục Thiên công tử là ai? Là một người vô cùng yêu thích cái đẹp, nâng niu còn chưa đủ còn nói gì tới giẫm đạp.

Khó khăn lắm hẳn mới có thể mở miệng, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên biểu cảm không đành lòng:

– Băng phu nhân, thứ Lục mỗ phi lễ nói thẳng. Lục mỗ đã biết chuyện của phu nhân và Hồ Phong không được tốt đẹp. Thấy tình cảm thì không thể kiên cường, Hồ Phong đã không có tình cảm với phu nhân thì phu nhân cũng không nên ôm ấp hi vọng. Lục mỗ thấy phu nhân nên buông tay, vừa giải thoát cho bản thân tình cảnh khốn khổ, lại vừa khiến Hồ Phong hẳn vui vẻ. Như vậy tốt hơn nhiều so với bây giờ...

– Ta biết, chàng bắt công tử tới đây nói với ta. Cũng biết chàng thực sự chán ghét ta, cũng đã từng có ý niệm muốn buông tay. Nhưng ái tình, nói bỏ là bỏ dễ dàng sao? Phiền công tử nói lại với chàng. Bạch Hàn Băng ta, dù có chết cũng không thể từ bỏ chàng. Chỉ có vậy thôi, Hàn Băng xin phép về phòng trước. Thứ lỗi cho Hàn Băng không tiễn.

Nói xong, Bạch Hàn Băng đi như chạy trốn về phòng. Tim nàng lại đau nữa rồi, biết hẳn tuyệt tình, nhưng cũng không ngờ là đến nước này. Hẳn, quả thật rất chán ghét, phi thường chán ghét nàng...

Lục Thiên hận không thể bấm bấm chặt chặt cái tên khốn kiếp ngồi trước mặt thành ngàn mảnh, vạn mảnh khi nhớ lại gương mặt xinh xắn mê người kia, vì đau thương mà tái nhợt, không còn chút huyết sắc. Hồ Phong chăm chú nhìn người bằng hữu-đào-hoa-yêu-thích-cái-đẹp-đến-mức-biến-thái của mình, mặt không biến sắc, thờ ra một câu:

– Có gì bất mãn, nói thẳng.

– – Lục Thiên không thêm đề ý thể diện, mắng chửi Hồ Phong nửa ngày. Hồ Phong cam chịu để Lục Thiên tra tấn hành hạ lẫn tai mình, vì biết nếu không để Lục Thiên bùng nổ thì Hồ phủ sẽ xuất hiện một số tai nạn nho nhỏ ngoài ý muốn. Tỷ như hoa Ngọc Lan quý giá trong Ngọc Lan đình bị mất sạch, sau đó phòng mình sẽ xuất hiện vô số cánh hoa Ngọc Lan cùng hăng vô số xác bọ, ong... Hồ Phong sẽ không bao giờ đại độ muốn ném thư cái tư vị kia lần nữa. Liếc thấy thần sắc Lục Thiên hòa hoãn trở lại, Hồ Phong mới cất lời:

– Uống trà đi. Bích Loa Xuân pha với sương sớm mà ngươi thích đấy.

Lục Thiên nhìn Hồ Phong bằng ánh mắt sắc bén, tay cầm lấy chén trà tinh xảo, khẽ nhấp môi. Lục Thiên chợt ngửi thấy mùi hương khá quen thuộc, hương thơm của Bạch mẫu đơn!

– Ngươi lấy sương ở đâu?

– Ta... Nguyệt Lăng đình. Sao? Trà không vừa ý người?

– Không phải, là ở Bạch Uyển. Mùi hương nhàn nhạt này chỉ có ở Bạch mẫu đơn. mà nơi duy nhất trồng Bạch mẫu đơn trong nhà người là... – Lục Thiên cô tình kéo dài giọng, mắt nhìn chăm chăm thần thái của Hồ Phong, mong muốn tìm ra một chút manh mối.

Khỏe miệng nhếch lên, nụ cười quen thuộc của Hồ Phong xuất hiện. Hắn nhướng mi, bày ra bộ dáng ngạc nhiên, thanh âm cũng cao lên vài phần:

– Làm sao ta biết được? Là a hoàn đi lấy sương sớm chứ không phải ta.

– Nhưng người sai a hoàn đi lấy phải không?

– Không sai.

– Vậy... Người bảo không muốn dính líu đến Bạch Hàn Băng, tại sao sai người đi lấy sương sớm ở Bạch Uyển? Người quan tâm tới nàng sao? Là người có tình cảm với nàng? Người động lòng với nàng sao còn lạnh lùng với nàng?

– Ta không bảo a hoàn đi lấy sương sớm ở Bạch Uyển, là cô ta tự lấy ở Bạch Uyển. Ta không quan tâm tới nàng ta. Ta không có tình cảm với nàng. Ta không động lòng với nàng ta mà ta lạnh lùng như vậy vì ta muốn tốt cho nàng ta. Người hết kích động chưa? Đề ta sai người mang cho người một tách Bích Loa Xuân nữa, được không?

Đây không phải là lần đầu tiên Hồ Phong hắn nói nhiều như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên trong lòng hắn thấy bất an. Bất an vì lẽ gì hắn cũng không rõ. Nhìn về mặt ảo não của Lục Thiên, hắn cảm thấy nhẹ nhõm. Nhưng sao hắn lại có cảm giác này? Hắn có cái gì muốn giấu diếm bằng hữu của hắn sao? Hắn mơ hồ không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9.

Ngày ngày tháng tháng êm đềm trôi qua, khí trời bắt đầu lạnh, Bạch mẫu đơn không còn ra hoa nữa, Bạch Uyển nhuốm vẻ cô đơn khốn cùng. Nhưng ngày nào ở lương đình cũng văng ra tiếng đàn, tiếng cười đùa nói chuyện, không khí ấm áp hơn trước rất nhiều.

– Lục Thiên, Liên Nhi ta quyết không phục, không phục... AAAA~ Tiểu thư... Lục Thiên hắc... hắc...

– Mỹ nhân qua đây, ta còn chưa làm gì nàng mà.

– Tiểu thư, sao người nữ nhìn thấy chết mà không cứu?

–... Người sắp chết sao? Bao giờ người chết hãy gọi ta. Phiền phức.

– Tiểu thư!!!!

– Mỹ nhân, nàng thấy đó, tiểu thư nhà nàng cũng không cứu nổi nàng đâu... Hắc hắc...

– A~ Bỏ ta xuống, bỏ ta xuống... Phi lễ, mau... mau... Hồn...

Liên Nhi đỏ bừng mặt, giãy giụa cật lực trong vòng tay rắn chắc của Lục Thiên. Lục Thiên cười gian tà, vẻ mặt yêu mị động lòng người. Đáng tiếc Liên Nhi không được chiêm ngưỡng bởi bị hắn ôm lấy từ phía sau. Hắn ghé tai Liên Nhi, thổi nhẹ vào tai nàng:

– Liên Nhi, nàng nên ngoan ngoãn hơn một chút, nếu không đêm nay...

Đêm nay... đêm nay... Vết hồng trên khuôn mặt xinh đẹp của Liên Nhi lan dần xuống chiếc cổ mềm mịn trắng ngần, kiều diễm, phong tình vạn chủng như muốn câu dẫn hồn người – mà cụ thể ở đây là Lục Thiên. Hắn thực tâm chỉ muốn đem nàng ăn đến tận xương, không còn mảnh vụn nào, nhưng... Kiểm chế, kiểm chế... Ai~ Kiểm chế nhiều cũng không có lợi nha...

Liên Nhi hận không thể bóp chết tên hồn đản đang ôm nàng trong lòng, nhưng tận sâu trong tâm nàng không muốn hắn bỏ tay ra. Nàng cũng không cự quảy nữa, để mặc vòng tay ấm áp vẫn quấn lấy người nàng.

Toàn bộ khung cảnh ngọt ngào này rơi vào mắt Bạch Hàn Băng. Nàng cũng đã quen thuộc với sự có mặt của Lục Thiên, cũng đã biết chuyện Liên Nhi và Lục Thiên có tư tình. Liên Nhi cố giấu diếm cách mấy cũng không qua nổi mắt Bạch Hàn Băng, đã nói cho nàng biết. Với chuyện này, nàng cũng không phản đối, chỉ nhắc nhở không nên để người thứ tư biết.

Ngoài mặt không lộ một chút biểu cảm, dung nhan vẫn lạnh nhạt như thường ngày nhưng tâm nàng lại thầm lo lắng cho Liên Nhi, dù gì thì Lục Thiên cũng là một công tử phong lưu, các đại tiểu thư danh giá ngưỡng mộ hẳn nhiều không thể đếm. Mà Liên Nhi chỉ là a hoàn hồi môn của nàng. Nếu... nếu Lục Thiên thực sự yêu thích Liên Nhi, có ý định chung thân cả đời chỉ e không thể được. Nhất định nàng phải sớm nói chuyện với Lục Thiên. Nàng muốn Liên Nhi được hạnh phúc hơn nàng, không muốn Liên Nhi chịu khổ sở đầy đọa. Có khổ sở gì thì mình nàng gánh chịu là đủ rồi, không cần lôi kéo cả người thân thiết nhất của nàng vào.

Mí mắt cong dài xinh đẹp buông xuống, che lấp đôi con ngươi mệt mỏi. Mấy đêm rồi Bạch Hàn Băng không thể chợp mắt, cứ nhắm mắt lại nghe thấy thanh âm lãnh khốc của hắn, lại nhìn thấy cái bụng nhô cao của biểu tỷ. Khuôn mặt hắn, khuôn mặt biểu tỷ kề nhau, ảm áp hạnh phúc khiến lòng nàng quặn thắt. Nước mắt không thể chảy, bởi nước mắt của nàng đã hòa tan cùng những bi thương... Yêu hắn khiến nàng đau đớn, nhưng nếu phải từ bỏ hắn, nàng sẽ phải từ bỏ cả trái tim, sinh mạng của mình...

– Phu nhân, phu nhân gọi Lục mỗ đến là vì việc của Liên Nhi?

– Đúng, ta muốn công tử trả lời thành thật. Công tử có yêu Liên Nhi không? Có thực tâm muốn cưới nàng?

– Lục mỗ yêu nàng, thực tâm muốn lấy nàng. – Lục Thiên khẳng định không do dự, lời nói ra như chém đinh chặt sắt, khiến Bạch Hàn Băng âm thầm kính nể, nhưng nỗi âu lo vẫn không giảm.

– Công tử tính như thế nào? Liên Nhi nói đi nói lại vẫn chỉ là một a hoàn, thân phận so với công tử thấp kém như vậy Lục gia chịu chấp nhận Liên Nhi sao?

– Chuyện Lục gia, Lục mỗ tự khắc có biện pháp. – Lục Thiên ngậy người một chút rồi trầm mặc nói.

– Biện pháp? Công tử nói xem, cái biện pháp đó như thế nào mà có thể đưa một a hoàn vào cửa làm Lục thiếu phu nhân?

Bạch Hàn Băng cười lạnh, nhìn mỹ nam tử đang suy tư, khuôn mặt lộ vẻ nghiêm trọng hiếm thấy. Không muốn dồn hắn vào cùng đường, nàng nhàn nhạt cắt lời:

– Ta sẽ nhận Liên Nhi làm nghĩa muội.

Lục Thiên như thấy ngàn hoa đua nở trước mắt, ngăn người mất nửa ngày. Lúc thần trí tỉnh táo lại đã không còn thấy Bạch Hàn Băng đâu nữa, không nghĩ ngợi nhiều, hắn lập tức chạy đi tìm tiểu bảo bối của hắn, thông báo tin vui.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 10.

– Thật sao? Chẳng nói...nói...ta...ta...tiểu thư...nghĩa muội...

Liên Nhi kinh hãi lắp bắp, cái đầu nhỏ xinh đẹp lắc qua lắc lại. Nàng bị câu nói vừa rồi của Lục Thiên sợ đến ngất người. Cái gì mà nghĩa muội chứ? Hắn đang đùa nàng sao?

Nhìn tiểu bảo bối của mình đáng yêu như vậy, Lục Thiên không kìm nổi, ôm chặt lấy thân hình mềm mại, khẽ vuốt mái tóc đen dài của nàng, tựa cằm mình lên đỉnh đầu nàng, giọng nói trầm trầm lại mang theo ảm áp:

– Là thật. Sau này nàng có thể đường đường chính chính bước vào nhà ta, không cần e ngại về địa vị, về gia thế. Ta sẽ mãi mãi bên cạnh nàng, vĩnh viễn bảo hộ nàng.

Nghe những lời nói ngọt ngào như vậy, cử chỉ dịu dàng như vậy, Liên Nhi vô cùng mãn nguyện cùng hạnh phúc. Bao nhiêu nghi vấn đều vút ra đằng sau, rất xa. Nàng co cựa khuôn mặt đỏ ửng vào ngực hắn, thanh âm nhỏ như muỗi kêu:

– Thiếp nguyện ý bên chàng suốt đời, suốt kiếp...

Tiểu bảo bối, ta sẽ vĩnh viễn bên cạnh nàng.

Tiểu bảo bối, ta sẽ vĩnh viễn bảo hộ nàng.

Tiểu bảo bối, ta vĩnh viễn yêu nàng...

Hạnh phúc vốn khó tìm, vậy mà Lục Thiên cùng Liên Nhi dễ dàng tìm được.

Ái tình cần đau khổ, vậy mà Lục Thiên cùng Liên Nhi chỉ thấy ngọt ngào.

Giữa muôn vạn người trên thế gian, hai người có thể dễ dàng tìm đến nhau, hạnh phúc đến răng long đầu bạc, âu có thể coi như duyên phận.

Vậy còn Bạch Hàn Băng nàng thì sao? Trên thế gian muôn vạn người, tuyệt nhiên chỉ yêu mỗi hần. Nhưng đáng tiếc, nàng vĩnh viễn chỉ có thể đứng từ xa nhìn bóng dáng hần quay đi.

Liên Nhi đã chính thức trở thành nghĩa muội của Bạch Hàn Băng dưới sự chứng kiến của Lục Thiên. Sau đó, Liên Nhi vẫn ở Bạch Uyển, nhưng với thân phận cao quý hơn. Điều này làm hầu hết gia nhân trong phủ có chút ghen tị nhưng rồi lại thấy ngưỡng mộ. Họ ngưỡng mộ Liên Nhi có vận khí tốt đến như vậy, được Đệ nhất Lục cảm yêu thương, lại có chủ nhân nhân ái giúp đỡ... Không biết Liên Nhi đã tu được mấy kiếp nha~...

Bạch Hàn Băng tựa người vào cửa sổ, dáng vẻ vô cùng nhân nhã, bạch y khẽ động, duyên dáng như cánh hồ điệp. Tiết trời ngày càng lạnh, bạch mẫu đơn không thể nở được nữa, Liên Nhi không muốn thấy cảnh tiêu điều nên trồng thêm một loại hoa màu tím tím mà chính nàng cũng không biết tên. Tiểu thư, à không phải. Là nghĩa tỷ, nghĩa tỷ ngày ngày nhìn vạt hoa tím rồi cười buồn, khe khẽ nói gì đó mà nàng không nghe thấy.

Lục Thiên không hiểu cái tên bằng hữu Hồ Phong chết tiết ấy có gì tốt đẹp mà khiến nghĩa tẩu thanh khiết như đoá sương mai trở nên u uất như vậy. Mà tiểu bảo bối của hần quả thật không có đầu óc mà, cư nhiên đem diên vĩ một loạt trồng ở Bạch Uyển. Diên vĩ – ái tình tuyệt vọng. Tâm tình của nghĩa tẩu cũng là ái tình tuyệt vọng.

Nghĩa tẩu ngày càng gầy, mỗi bữa ăn rất ít. Không lấy nước mắt rửa mặt nhưng nụ cười đeo trên mặt lại khiến người khác đau lòng. Hần đã từng có ý định chuốc xuân dược cho cái tên hỗn đản kia rồi bê vào Bạch Uyển, nhưng nghĩ kĩ lại đó không phải là ý hay. Rõ ràng thấy tên mất chó kia cũng yêu nghĩa tẩu, nhưng không biết vì cớ gì mà luôn dằn vặt tinh thần của nàng. Còn Bạch Chu Lăng, hần lơ mơ cảm thấy nàng ta không phải thiện lương, tươi tắn như cái vẻ bề ngoài. Nhưng chỉ là hồ nghi nên hần cũng không dám khẳng định. Lại đưa mắt về phía nghĩa tẩu, Lục Thiên cảm khái lắm lắm:

– Hồng nhan bạc mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

-Lục Thiên, ngươi kéo ta ra ngoài làm cái gì?

– Bây giờ ta phải phạt ngươi, ngươi biết rõ là ta sắp thành thân, sắp không thể cùng ngươi đối ẩm mà ngươi vẫn lén đi uống rượu một mình. Ta ủy khuất nha. Có bằng hữu như ngươi thật đau lòng quá đi... – Khuôn mặt tuấn mỹ bỗng chốc tỏ vẻ đau đớn, hai tay ôm lấy ngực, Lục Thiên chỉ thiếu hai hàng nước mắt là giống như tiểu nữ tử trong sáng bị sắc lang cường bạo. Hồ Phong tròn mắt, cắn răng chấp nhận bằng hữu than thiết lỗi mình đi. Nhưng là Lục Thiên chết tiết kéo hần đến Bạch Uyển làm cái gì a? Cô tay hần vận sức một chút thoát khỏi lang triều của Lục Thiên, Hồ Phong nhướn mi, thấp giọng hỏi người đứng trước mặt mình:

– Ngươi dẫn ta đến đây có ý gì?

– Là uống rượu, là đối ẩm, là ngâm thơ, là nghe ta đánh đàn, là nghe ngươi thổi ti... .

– Đi chỗ khác. – Hần không muốn nghe tiếp, cũng không muốn bước tiếp, cất giọng ngắt lời Lục Thiên.

– Không đi. Ta thích nơi này. Nơi yên tĩnh ta mới có thể nhập tâm vào cảm khúc của ta, hưởng hồ nơi này lại lặng lẽ đến tịch mịch đến thế. – Lục Thiên nhìn chăm chăm vào Hồ Phong, thanh âm trở nên khiêu khích. – Hay ngươi sợ gặp mặt nàng?

Sợ? Hồ Phong hần là ai mà phải sợ gặp mặt một nữ tử yếu đuối như nàng ta? Hần không sợ cái gì mà cũng chẳng lo lắng cái gì hết. Hần cũng biết đây chỉ là kẻ khích tướng của Lục Thiên nhưng hần không cam tâm. Không cam tâm bị bằng hữu nói hần sợ một nữ tử, giọng nói lãnh ngạo vang lên:

– Ta vào. – Nói xong Hồ Phong lơ mơ nhận thấy có điểm không đúng, cảm giác như bị đưa vào bẫy. Nhưng lời đã nói ra, làm sao có thể thu hồi lại được. Đàm lao thì phải theo lao, hần cũng không tin Lục Thiên có thể làm trò trước mắt hần.

Lục Thiên giấu nụ cười tự mãn của mình sau chiết phiến. Hồ Phong ngươi cũng chẳng sáng suốt được nữa rồi. (thấy anh Lục Thiên sao giống con hồ ly quá~)

Âm thầm đánh giá lương đình trước mắt, Hồ Phong có chút bất ngờ. Không có màn trướng rực rỡ, cũng không có những đồ đạc xa hoa, tráng lệ thường thấy ở các nơi khác trong Hồ gia. Nơi này tựa như nơi ở của thần tiên, đạm mạc, thanh khiết, không vương chút bụi trần.

-Phong, người lại đây. Nữ Nhi Hồng 16 năm. Cực phẩm đó nha... – Thanh âm tràn ngập ý cười, đôi mắt đẹp của Lục Thiên híp lại cong cong như hai mảnh trăng lưỡi liềm. Đưa tay nhắc lấy vò rượu đặt sẵn trên bàn, nhẹ nhàng mở nắp niêm phong, hương thơm ngào ngạt lập tức bay ra khiến một kẻ vốn lãnh đạm như Hồ Phong cũng phải khe khẽ tán thưởng:

– Rượu ngon, rượu ngon.

Ngón tay thon dài của Lục Thiên nhanh chóng cầm lấy hai cái chén sứ, từ trong vò rót một thứ chất lỏng màu hổ phách trong suốt, mỹ lệ tuyệt vời.

-Chén này uống vì hỷ sự của ta. – Vừa dứt lời, Lục Thiên đem chén rượu trong tay uống cạn. Hồ Phong lẳng lặng rót rượu cho bằng hữu, đồng thời cũng uống cạn chén rượu của mình.

-Chén này uống...

-Chén này uống...

Hai người bạn họ uống được hơn nửa vò rượu thì Lục Thiên xiêu xiêu vẹo vẹo đòi về với tiểu bảo bối của hắn. Hồ Phong chưa say hẳn, hắn chỉ hơi mơ màng một chút, đầu hơi đau. Từ trước tới nay tư lượng của hắn vốn rất cao, nhưng có lẽ do đã lâu chưa chạm tới rượu nên bây giờ mới vô dụng như vậy. Lục Thiên vừa rời khỏi chưa được một tuần trà, Hồ Phong cũng đứng dậy, trong cơn mơ màng cố gắng xác định phương hướng bước ra khỏi lương đình. Từng bước từng bước chậm rãi đưa hắn tới một nơi mà hắn vốn không muốn tới. Từng bước từng bước đưa hắn tới bên người mà hắn đã lạnh nhạt, khinh ghét. Từng bước lại từng bước...

Hồ Phong mở cửa, theo bản năng hắn đi tới bên giường, vén tấm màn màu trắng mềm mại sang một bên, vươn tay kéo chăn định nằm xuống thì bất gặp một cảnh tượng khiến hắn đứng ngây ngốc một lúc lâu, rất lâu. Mái tóc đen dài xõa tung trên gối, vài sợi vương trên khuôn mặt thanh tú. Ngũ quan tuyệt đẹp như được chạm khắc, phù hợp hài hòa ăn ý với nhau. Rèm mi cong dài, mũi cao nhỏ nhắn, đôi môi mọng đỏ tự nhiên. Ở Bạch Hàn Băng toát ra vẻ thanh khiết, trong sáng, nhưng có phần hơi lạnh lẽo tựa như Hằng Nga tiên tử trên Quảng Hàn cung.

Ánh mắt Hồ Phong trượt xuống đến cằm cổ trắng mịn, xương quai xanh mịn hoặc quyến rũ. Nhíu nháu đôi mày rậm, hắn cố gắng trấn tĩnh, bắt đôi mắt mình nhìn đi nơi khác, sau đó quay người định bước ra. Vừa bước được ba bước, hắn nghe thấy một thanh âm rất nhỏ nhưng lại vô cùng rõ ràng. Là tên hắn. Nàng đang gọi tên hắn. Chẳng lẽ nàng đã tỉnh? Hắn quay người lại đầy phòng bị, nghe thấy hơi thở đều đặn của nàng, hắn khẽ thở ra nhẹ nhõm.

Ánh mắt lướt lên gương mặt nàng lần cuối, chợt thấy một giọt lệ lấp lánh trên khóe mi, trái tim hắn như bị bàn tay ai nắm lấy. Đau, rất đau. Hồ Phong không còn tuân theo lý trí nữa, bàn tay to ôn nhu khẽ lau đi vệt nước mắt còn hoen trên gò má nàng, gạt vài sợi tóc đen ra khỏi gương mặt xinh đẹp. Hắn chậm chậm cúi người xuống, hôn nhẹ lên đôi môi kiều diễm của nàng. Rất nhẹ, rất dịu dàng, tựa như gió xuân thoảng qua, lại tựa như ánh mặt trời mùa đông, khiến lòng người ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Bạch Hàn Băng khẽ động dậy làm Hồ Phong giật mình, nhìn chằm chằm vào đôi môi mọng đỏ trước mắt, lại thấy bản thân thật quá hèn hạ. Hắn vừa làm gì? Làm gì? Động tình với nàng sao? Sao hắn có thể? Là yêu nàng? Không. Không thể. Ai hắn cũng có thể yêu, trừ nàng – Bạch Hàn Băng. Nhưng tại sao tim hắn cứ đập loạn như thế này? Tim hắn bị bệnh sao? Không được, không được, không thể được.

Lý trí ra lệnh cho hắn chạy thật nhanh khỏi đây, nhưng tim hắn, thân thể hắn lại không muốn rời đi. Hắn không muốn rời xa nàng, chỉ trong đêm nay thôi, một đêm được bên nàng, được ngắm nhìn nàng. Sau đó, mãi mãi chôn vùi tình yêu của hắn dành cho nàng vào nơi sâu kín nhất trong trái tim.

Tự tay Hồ Phong vứt bỏ lớp mặt nạ lạnh lẽo, trong ánh mắt chỉ còn chân tình ấm áp. Cầm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng trong tay hắn, cảm nhận sự ấm áp. Ngồi trên giường ngắm nhìn mỹ nhân đang say ngủ, trong mắt hắn chỉ có nhu tình dào dạt mà hoàn toàn không có một chút dục vọng nào. Chỉ mong đêm dài mãi mãi để hắn có thể ngồi bên nàng như thế này.

Nỗi thống khổ của hắn không ai có thể hiểu, yêu nàng nhưng không thể bên nàng, yêu nàng nhưng lại phải tỏ ra nhẫn tâm trước mặt nàng. Có lúc Hồ Phong tự biện bạch làm như vậy là hắn đang bảo vệ nàng. Nhưng thực ra hắn chính là đang tra tấn tâm can nàng. Hắn biết vậy nên trái tim của hắn theo những lần hành hạ tinh thần Bạch Hàn Băng cũng chẳng còn nguyên vẹn. Mỗi câu nói, mỗi hành động khiến nàng đau là mỗi nhát dao cứa thật sâu, thật sâu vào tâm hắn. Chấp nhận đau đớn, chấp nhận bị người khác xỉ vả sau lưng, nhưng hắn không thể chịu đựng được nụ cười thâm thúy của nàng, không chịu đựng được dáng vẻ càng ngày càng tiêu tụy vì cố gắng chống đỡ của nàng.

Lục Thiên biết Hồ Phong yêu Bạch Hàn Băng, nhưng lại không biết Hồ Phong yêu nàng từ rất lâu, rất lâu về trước.

Lục Thiên biết Hồ Phong cố tình làm ra bộ dáng lạnh lùng trước mặt nàng, nhưng lại không biết nụ cười thực sự của hắn chỉ dành cho nàng.

Lục Thiên biết Hồ Phong không yêu Bạch Chu Lăng, nhưng lại không biết hẳn đối với nàng ta hoàn toàn là ghê sợ.

Lục Thiên lại càng không thể biết Hồ Phong đối với đứa con sắp sinh ra phi thường chán ghét.

Lục Thiên biết rất nhiều nhưng lại không biết rất nhiều điều khác quan trọng hơn...

Đêm qua thật rất ngắn. Những tia nắng đầu tiên lọt vào trong phòng, lọt qua kẽ hở của tấm màn trắng mỏng manh chạm tới khuôn mặt nàng, tạo nên những vệt sáng yếu ớt rất lạ lùng nhưng cũng rất mỹ lệ. Hồ Phong buông tấm màn xuống, hẳn không muốn nàng thức giấc.

Hắn sắp phải rời đi nhưng hắn lại luyến tiếc hơi ấm từ bàn tay nàng, luyến tiếc dung nhan xinh đẹp của nàng, tham lam muốn nàng bên cạnh hắn mãi mãi dù biết điều đó là không thể được. Ngón tay to ve vuốt đôi môi xinh xắn hoàn hảo, hắn lại không nhìn được hôn lên chúng, thật nhẹ, thật ôn nhu. Cảm nhận vị ngọt từ môi nàng, cảm nhận hơi thở như lan phả vào mũi hắn. Ly khai khỏi nụ hôn, ly khai khỏi đôi bàn tay ấm áp của nàng, hắn lại khoắc cho mình mặt nạ lãnh khốc vô tình. Nhìn nữ tử hắn yêu lần cuối, thanh âm khàn khàn tràn ngập bi thương:

-Băng, kiếp này không thể bên nàng, kiếp sau nhất định, nhất định Hồ Phong ta sẽ tìm được nàng, sẽ cùng nhau chung sống tới đầu bạc răng long. Nàng nhất định phải chờ ta. Chờ ta, Băng

Hồ Phong bước nhanh ra khỏi Bạch Uyển. Hắn đã để lại trái tim, để lại con người thật của hắn ở đây. Từ nay, mặt nạ hắn đeo chính là bộ mặt thật của hắn. Hắn không thể yêu ai được nữa, tim hắn đã mất rồi. Lòng ngực trống rỗng, chỉ còn lại lạnh lẽo cùng đau đớn. Nhưng cũng chỉ có cách này mới có thể bảo vệ được nàng khỏi á đàn bà đáng sợ kia. Tâm tư ả hắn không thể đoán, những gì ẩn chứa sau nụ cười thiện lương vô tội kia hẳn không thể biết. Á quá lợi hại, lợi hại hơn hẳn nghĩ rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Khi Bạch Hàn Băng tỉnh giấc, mặt trời lên đến đỉnh đầu. Lòng nàng tràn ngập cảm giác hoang mang, thân thể cùng thần trí vẫn linh mẫn, không phải dấu hiệu của trúng thuốc mê. Nhưng nàng vẫn cảm thấy ngái ngái. Đã rất lâu, rất lâu nàng không ngủ say đến thế. Một chút tia sáng lóe lên, thật nhanh, nhưng rồi lại bị chính nàng dập tắt. Nàng cười giấu bản thân ngu ngốc. Nàng lại mong đợi cái gì nữa đây?

Ngồi dậy ra ở giường một lúc lâu, Bạch Hàn Băng nhớ ra rằng nàng chưa bao giờ nhìn thấy khung cảnh bên ngoài Bạch Uyển. Thực ra nàng đã được nghe Liên Nhi cùng các a hoàn khác kể về các nơi khác trong Hồ gia. Cũng biết đại khái nơi nào ai ở, nơi nào không có người lui tới. Nơi bị bỏ không trong Hồ gia không nhiều lắm, chỉ có Điện Vũ cư cùng Thanh Trúc đình. Nàng chợt nổi hứng muốn tới hai nơi đó, coi như là nàng tò mò đi. Thay một bộ y phục màu lam nhạt, nhờ Hàn Mai – a hoàn mới của nàng vấn lại tóc, kiểu tóc cầu kì phức tạp của các vị phu nhân.

Bạch Hàn Băng vừa bước ra khỏi Bạch Uyển đã chạm mặt Bạch Chu Lăng. Biểu tỷ của nàng vẫn thích những bộ xiêm y màu đỏ, cùng với nụ cười trong sáng tươi trẻ mê người. Bạch Hàn Băng có hơi bất ngờ khi nhìn thấy sau lưng Bạch Chu Lăng chỉ có duy nhất Mai Nhi – a hoàn hồi môn của nàng. Một cô cảm giác bất an bắt đầu xâm chiếm tâm tư Bạch Hàn Băng. Giữ vững thần thái bình thản, nàng hành lễ rồi cất lời:

– Tỷ quá bộ sang Bạch Uyển thật là vinh hạnh cho muội tử. Chẳng hay có việc gì dạy bảo?

Bạch Chu Lăng chu chu môi, làm ra bộ đáng tình nghịch:

– Biểu muội, tỷ đến thăm muội mà. Rất lâu rồi muội không tới thăm tỷ đó nha... Mấy ngày hôm nay Phong không cho tỷ rời phòng, chán muốn chết đi được. Tỷ lại còn bị tiểu tử trong bụng nghịch ngợm không thôi nữa. Aizz... Là tỷ rất nhớ, rất nhớ muội nha~

Vừa nói Chu Lăng vừa ôm lấy cánh tay Bạch Hàn Băng vô cùng thân thiết. Bạch Hàn Băng cẩn thận gỡ tay mình ra khỏi vòng ôm của Bạch Chu Lăng nhàn nhạt nói:

– Trời lạnh rồi, tỷ vào đi. Để thân thể lạnh là không tốt cho hài tử trong bụng. Bạch Uyển không có gì đặc sắc, để tỷ phải chê cười rồi.

Nàng nhường cho Bạch Chu Lăng đi trước, còn bản thân thì chậm rãi bước đằng sau, cố gắng tìm ra một sự khác biệt dù là nhỏ nhất trong thần sắc của Mai Nhi. Nhưng hoàn toàn thất bại. Bạch Hàn Băng là người rất thông minh, từ lâu đã phát hiện ra Bạch Chu Lăng không đơn thuần như nàng ta tỏ ra, cũng chẳng phải là người dễ đối phó. Nàng cố gắng tránh thật xa Bạch Chu Lăng nhưng lần này là nàng ta tìm đến tận cửa, khó có thể trốn tránh. Chỉ bằng thử một lần đối mặt xem sao.

– Á!

– Thiếu phu nhân cẩn thận!

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến Bạch Hân Băng không kịp nghĩ ngợi, thân thủ lao ra đỡ lấy thân hình nặng nề đang nghiêng ngả của Bạch Chu Lăng. Nhưng nàng chợt thấy sau gáy đau nhói rồi không còn thấy gì nữa, tất cả chỉ còn lại một màu đen kịt. Giống như những ngày sắp tới của nàng, cũng đen như vậy.

Nguyệt Lăng đình.

– Lão... lão gia... là lỗi của Mai Nhi. Là Mai Nhi không nên để thiếu phu nhân đi trước, là Mai Nhi không nên... không nên để thiếu phu nhân tới Bạch Uyển... để thiếu phu nhân bị... bị sảy thai. Lão gia, là lỗi của Mai Nhi! Là lỗi của Mai Nhi!

Mai Nhi quỳ ở dưới sàn, toàn thân run rẩy không ngừng, hai cánh tay nhỏ bé níu chặt lấy chân Hồ lão gia. Mai Nhi không dám ngẩng đầu lên, cũng không dám buông tay, giọng nói cơ hồ bị tiếng nấc nghẹn che khuất, khiến người khác cảm thấy đau xót.

Bạch Chu Lăng yếu ớt mở khẽ rèm mi, thanh âm khó nhọc cùng một mùi từ trên giường vọng xuống:

– Cha... Đừng trách Mai Nhi... Là lỗi... của con... Con không nên... không nên rời khỏi giường, cũng không nên rời khỏi Nguyệt Lăng đình... Là con... năn nỉ... Mai Nhi... bắt ép nàng dẫn tới Bạch Uyển... Con chỉ... muốn tới thăm... Băng muội... một chút... một chút... nhưng... nhưng... Con không biết... không biết... hài tử... hài tử... lại dễ dàng mất đi như vậy...

Từ đôi mắt đẹp của Bạch Chu Lăng, một giọt lệ trong suốt chảy xuống. Nhắm mắt lại, cánh môi nhợt nhạt nở một nụ cười thê lương, nàng gắng gượng lấy tay chạm vào phần bụng bằng phẳng của mình, nước mắt thấm đẫm khuôn mặt tiều tụy. Nhìn thấy cảnh này, Hồ lão phu nhân đau lòng vuốt mái tóc nàng, khe khẽ an ủi:

– Hài tử ngoan, cố gắng tỉnh dưỡng, đừng quá đau buồn mà ảnh hưởng tới thân thể.

Hồ Phong lúc trước trầm mặc không nói, bây giờ bước tới bên giường, nắm lấy đôi bàn tay xanh xao đang đặt lên bụng của Bạch Chu Lăng, giọng nói trầm trầm phẳng phất chua xót:

– Không sao cả. Tất cả đều không sao cả. Chỉ cần nàng mạnh khỏe là tốt rồi. Coi như Hồ gia không có duyên với đứa bé này.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tin thiếu phu nhân của Hồ gia bị sảy thai đã lan rộng khắp vùng Minh Uyên. Mấy ngày nay, tin tức được bàn tán nhiều nhất cũng chỉ là chuyện này. Có người tỏ ra thương cảm, có người do hằn thù cá nhân với Hồ gia được dịp thêu dệt những điều xấu về Hồ gia. Phiên bản phổ biến nhất của chuyện này như sau:

Trắc thê của Hồ thiếu gia do không được sung hạnh mà đem lòng ghen ghét đố kỵ, thấy thiếu phu nhân hoài thai hài tử lại càng thêm đố kỵ. Một ngày thiếu phu nhân nhớ rằng đã lâu chưa tới thăm biểu muội cũng chính là vị trắc thê kia, bèn mang theo a hoàn hồi môn đi nơi biểu muội ở. Vì gấm phải vững nước trơn trượt mà nàng lao đảo suýt ngã, người còn chưa đứng vững đã bị vị biểu muội kia giả ngất ngã đè lên. Hài tử trong bụng vì chịu va đập mạnh mà không giữ được, cả Hồ gia chìm vào trong đau buồn. Duy chỉ có vị trắc thê kia ngày ngày nhàn nhả thưởng trà, làm thơ. Thiếu phu nhân hiền lành thiện lương lại không truy cứu chuyện này, can ngăn Hồ lão gia không nên trách phạt biểu muội của mình bởi đây không phải là nàng cố ý, tất cả chỉ là vô tình.

Sự tình thực sự thế nào thì không ai biết rõ, nhưng câu chuyện kia cứ ngày ngày được đem ra bàn tán, khiến hầu hết người dân ở Minh Uyên tin tưởng. Họ khinh bỉ vị biểu muội kia, mắng chửi nàng là đồ nhẫn tâm, tàn ác, đáng chết.

Ai ai trong Minh Uyên cũng biết đến chuyện này nên Bạch Vương phủ cũng không phải là ngoại lệ. Toàn bộ vương phủ từ trên xuống dưới đều vô cùng rối loạn. Người thì tin, người thì không tin, có người lại ở giữa, thì thoảng đồ thêm dầu vào lửa. Trừ bỏ Vương gia vẫn thản nhiên, coi cái chuyện phức tạp kia không ra gì. Nhưng chỉ có bầu trời đêm kia mới biết ông lo lắng bao nhiêu, đau đớn bao nhiêu. Bạch vương gia sao có thể ghét bỏ nữ hài tử duy nhất của mình? Huống hồ đó còn là mối liên hệ duy nhất giữa ông với người vợ đã rời xa cõi nhân thế. Chỉ là ông không thể đối mặt với gương mặt giống hệt với nương tử dù đó có là hài tử của chính mình. Nhưng là ông sai rồi. Sao lại có thể chỉ vì đau khổ nhất thời mà làm hại cả đời của con mình? Đề bây giờ lại bị người ta hãm hại, chắc chắn sống rất khổ sở. Tất cả là do ông sai, sai ngay từ lúc ban đầu, muốn sửa sai cũng chẳng còn kịp. Gương mặt đau khổ vùi vào giữa hai tay, một giọt lệ lấp lánh theo kẽ hở của ngón tay rơi xuống, lặng lẽ thấm vào mặt đất.

Ai sai ai đúng, khó có thể nói.

Ai cũng đau khổ, vậy lỗi là do ai?

Tất cả chỉ có thể trách số mệnh sao quá tàn nhẫn.

Sai một bước, lại tiếp tục sai. Sai lầm nối tiếp sai lầm. Đau khổ chất chồng đau khổ. Bây giờ có muốn sửa cũng không được, không còn đường lui nữa rồi.

Hồ gia.

– Bạch Hàn Băng! Ngươi nói đi, có phải ngươi cố ý không? Nói mau!

– Nếu thiếp nói không phải thì chàng có tin không? – Bạch Hàn Băng nhẹ nhàng nói, nụ cười lãnh đạm lại càng khắc sâu thêm mấy phần.

– Không tin. – Hồ Phong thoáng chần chừ song lời nói lại như chém đinh chặt sắt, vô tình lãnh ngạo tới cực điểm.

– Vậy thì thiếp cần gì phải trả lời nữa. Nói hay không nói có gì khác nhau? Nói thiếp không cố ý thì mọi người không tin. Chỉ bằng nói là thiếp thực sự có dã tâm, như vậy sẽ không tốn thời gian, cũng chẳng khiến ai phải đau đầu tìm cách bắt thiếp phải tự nhận tội. Chàng nói xem, như vậy có phải là hay không?

Những lời nói tuy nhẹ như gió thoảng nhưng lại khiến ai ai cũng phải ngẩn ngơ. Nhìn nữ tử thanh thoát quỳ trước mặt, tâm tư Hồ lão gia thoáng lay động. Có phải nàng cố ý không ông cũng không rõ, nhưng những lời đồn đại kia...

Hồ lão phu nhân trong lòng đau xót không thôi, khóe mắt lại lấp lánh lệ. Khó khăn lắm mới thuyết phục được Hồ Phong thú Bạch Hàn Băng làm thê, nay xảy ra việc này chính bà cũng không biết được Hồ Phong sẽ làm gì nàng nữa.

– Phụ thân, xin phụ thân cho hài tử tự xử lý việc này. – Một lần nữa thanh âm lãnh khốc của Hồ Phong khiến những người có mặt trong đại sảnh không rét mà run. Nhận được cái gật đầu cứng nhắc của Hồ lão gia, Hồ Phong hướng Bạch Hàn Băng đang quỳ dưới đất, ra lệnh:

– Ngươi đi theo ta.

Bạch Hàn Băng thi lễ với Hồ lão song thân, gương mặt vẫn chỉ có ý cười nhàn nhạt, theo Hồ Phong đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tuyệt Mị Tử Trà

Từng bước, từng bước dẫn Bạch Hàn Băng tới Nguyệt Lăng đình. Hồ Phong nhẹ nhàng mở cửa phòng, như sợ làm người bên trong giật mình. Giọng nói nhu hòa, trầm đục:

– Lăng Nhi, nàng còn chưa ngủ sao?

Chỉ trong một cái nháy mắt, Bạch Hàn Băng đã hiểu Hồ Phong dẫn nàng tới đây để làm gì. Hành hạ nàng? Muốn nàng quỳ gối xin tha lỗi? Nàng sẽ làm dù có vứt bỏ tôn nghiêm của chính mình. Đầu gối cách một lớp vải dày vẫn cảm nhận rõ ràng cái buốt lạnh của mặt đất, và trái tim yêu ớt của nàng cũng buốt lạnh như băng.

Hồ Phong tiến đến bên Bạch Chu Lăng, khẽ nâng thân thể tiều tụy của nàng ta ngồi dậy, ôn nhu rút thuốc cho nàng ta. Bạch Chu Lăng then thùng vui sướng, gò má nhuộm hồng một mảnh. Khẽ quay gương mặt xinh đẹp ra ngoài, ánh mắt rơi xuống người đang quỳ trước mặt, Bạch Chu Lăng hoảng hốt níu tay áo Hồ Phong:

– Phong, sao chàng lại bắt Băng muội tới đây? Thiếp đã nói lỗi không phải do nàng mà... Chàng mau bảo Băng muội đứng dậy, Phong...

Bàn tay to nắm nhẹ lấy cằm Bạch Chu Lăng, xoay mặt nàng ta đối diện với mặt mình, Hồ Phong nói từng chữ, từng chữ:

– Nàng ta mới là người có lỗi, nàng không cần phải hạ mình như vậy. Nàng mất đi hài tử là có người cố ý gây chuyện. Chỉ là một sinh linh bé nhỏ chưa thành hình mà có người nhẫn tâm hãm hại. Có phải là quá mức ác độc không?

Từng lời như đâm thẳng vào tâm tư Bạch Chu Lăng, trong lòng sợ hãi vô cùng nhưng vẻ mặt vẫn không đổi, ánh mắt vẫn về thiện lương vô tội, duy có lòng bàn tay đỏ mọng hơi lạnh, khẽ run run. Bạch Chu Lăng thầm cảm thấy thật may mắn khi tay nàng ta đã đặt dưới chân, nếu không... nếu không... Quả thực không dám nghĩ tới nữa.

Ánh mắt Hồ Phong gắt gao đem người ngồi trước mặt buộc chặt. Cơ hồ hắn có thể dễ dàng đọc được tâm tư nàng ta, nhưng lại cảm thấy mờ mịt, khó nắm bắt. Hàn ý trong đáy mắt ngày càng dày, ý định giết người quả thực không tồi nhưng hắn vẫn phải kìm lại. Hít vào một hơi thật dài, mi mắt hắn khẽ

buồng, mắt phượng nhắm hờ, bạc môi mở ra, lãnh khốc vô tình tới cực điểm

– Mai Nhi! Mang cho ta chén trà trên bàn lại đây.

Mai Nhi tuân leengj, cung kính đem chén trà tới trước mặt Hồ Phong. Nhưng hắn không nhận lấy, phất ống tay áo về phía Bạch Hàn Băng:

– Cho nàng ta uống. Đó là cái giá cho việc hãm hại hài tử của ta.

Tìm Bạch Hàn Băng như hóa đá. Nàng cảm thấy lạnh, rất lạnh, tựa như thân thể bị ném xuống hầm băng. Bình thân nhận lấy chén trà, nụ cười nhàn nhạt của nàng trở thành một nụ cười rạng rỡ như ánh dương. Rạng rỡ chói mắt đến mức khiến người ta thương cảm, đau xót.

Nàng biết đây là cái gì, đây là Tuyệt Mị Tử Trà. Sắc lam trong suốt, lỏng lánh, hương thơm mị hoặc, đúng là tuyệt mị như tên của nó. Nhưng đây lại không phải trà, mà là độc dược. Không làm chết người lại làm cho người xinh đẹp gấp bội phần. Có điều nếu người uống bị thương, dù là vết thương nhỏ như trầy da cũng khiến người đó chảy rất nhiều máu, không ngừng tuôn ra. Nếu không kịp thời cầm máu hoặc tìm biện pháp làm máu đông lại thì kết cục không thể tránh đó chính là chết. Nhưng không chỉ có thế, người uống độc dược này tương lai sẽ không thể có con được nữa, vĩnh viễn cô đơn.

Bạch Chu Lăng khẽ giật mình kinh sợ. Hồ Phong hắn không phải yêu Bạch Hàn Băng sao? Không, tuyệt đối không thể. Có người nào lại để cho người mình yêu uống độc dược không? Không. Vậy bao nhiêu mưa kể trước đây... Còn có hài tử... Nàng đã làm cái gì thế này? Làm ra cái loại sự tình gì đây? Một phần lương thiện nhỏ bé lên tiếng muốn ngăn chặn Bạch Hàn Băng uống độc dược nhưng cơ thể lại không tuân theo, chỉ ngồi trơ ở đó nhìn Bạch Hàn Băng chậm rãi đưa chén trà lên miệng, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Một chén trà nhỏ, nàng uống vô cùng chậm rãi. Như thể muốn thưởng thức hương vị của nó vậy. Nhưng chỉ có nàng mới biết, Tuyệt Mị Tử Trà rất đắng, rất khó uống. Đôi lông mày thanh thanh khẽ nhíu lại, nàng cảm thấy như có lửa đốt trong người, vô cùng khó chịu. Đặt chén trà xuống mặt bàn, nàng cố gắng hết sức lực quay đầu về phía Hồ Phong, cười nói:

– Thiếp có thể đi được chưa?

Hồ Phong nhìn bộ dạng chật vật của nàng, khóe môi nở nụ cười lạnh:

– Nếu ngươi muốn thì cứ đi. Giờ Ngọ ngày mai tới Phong đình gặp ta.

Vẫn nụ cười rạng rỡ như trước, nàng thi lễ rồi khó nhọc quay người bước về phía Bạch Uyển.

Bạch Uyển nằm ở góc phía Tây của Hồ gia, xa xôi hẻo lánh. Còn Nguyệt Lăng đình lại nằm gần đại sảnh, ở vị trí được coi như trung tâm của Hồ gia. Hồ gia rất lớn nên quãng đường từ Nguyệt Lăng đình tới Bạch Uyển là rất dài. Bạch Hàn Băng đầu vầng mắt hoa, cố gắng bám trụ lấy bức tường lẽ bước về phòng mình. Nhưng đi chưa được nửa đường, độc tính phát tác, mắt đột nhiên không còn nhìn thấy, âm thanh cũng biến mất, chân tay nhũn ra. Nàng khụy xuống, đôi bàn tay bé nhỏ chống xuống, giữ vững trọng tâm cho cơ thể. Chống chọi không được bao lâu, nàng ngã xuống thảm cỏ xanh mướt, hai mắt nhắm lại, một giọt lệ lặng lẽ lăn dài rồi biến mất ở trong tóc mai của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Bạch Hàn Băng đã nằm hôn mê trên giường rất lâu. Giương mắt ngày càng kiêu mị mê người, từng đường nét trở nên đặc biệt quyến rũ nhưng vẫn giữ được vẻ lạnh lẽo của băng tuyết. Mái tóc dài hơn trước rất nhiều, đổ dài trên gối, một số lọn tóc rơi xuống mặt đất, uyển chuyển mềm mại tựa như thác. Người thường xuyên chứng kiến sự thay đổi theo từng ngày của nàng chính là Hàn Mai và Hồ lão phu nhân.

Sau ngày đầu tiên chủ tử hôn mê, Hàn Mai sợ tới nỗi đánh vỡ chén thuốc trên tay. Không phải là sợ hãi vì khuôn mặt của chủ tử thay đổi, mà là sợ hãi vì biết chủ tử đã uống Tuyệt Mị Tử Trà. Hàn Mai cũng là người có võ công, chuyện trong giang hồ đương nhiên cũng biết không ít, loại độc dược lợi hại như thế này sao có thể khinh suất mà không biết? Nhưng là sao chủ tử lại uống nó? Hay là... Hàn Mai chợt thấy lạnh run cả người. Nàng nhớ tới hôm chủ tử đi theo Hồ thiếu gia, sau đó... sau đó... có người đi qua Thi viện mới phát hiện ra chủ tử nằm bất tỉnh trên mặt đất. Hồ thiếu gia... Người có can đảm như vậy không?

Từ ngày ấy, Hàn Mai luôn túc trực bên người chủ tử, ân cần chăm sóc cho nàng. Còn nghĩ ra lý do định qua mặt Hồ lão gia và Hồ lão phu nhân nhưng còn chưa mở miệng nói được câu nào Hồ lão song thân đã phát hiện ra chân tướng. Ngày hôm đó quả thật là đại loạn mà. Giương mắt lão gia vì quá mức giận dữ mà tím đen lại, ánh mắt như muốn giết người, hầm hầm quay người bước ra khỏi Bạch Uyển. Còn lão phu nhân vì thương tâm quá độ, ngất đi. Sau khi tỉnh dậy, bà khóc nháo một hồi, bao nhiêu quý phái, bao nhiêu mặt mũi của một vị phu nhân đều bị bà quăng ra đằng sau. Còn thiếu gia cùng thiếu phu nhân thì không thấy mặt mũi đâu. Lục Thiên thiếu gia lại còn định đem người tới giáo huấn Hồ thiếu gia, cũng may là có người can thiệp nên không e rằng... Chủ tử, sao số mệnh người khổ đến như vậy?

...Ta sẽ ban cho ngươi một chén Vong tình thủy. Uống hay không là tùy ngươi. Thiết nghĩ, đã chịu nhiều đau khổ tới như vậy ngươi nên uống. Đoạn tuyệt nỗi đau, mãi mãi quên đi người kia, người đã làm thương tổn ngươi sâu sắc. Suy nghĩ kĩ một chút... Ta chờ được... Bất quá không thể lâu quá... Thân thể này của ngươi...

...Ngươi... là đồng ý? Hào, lại đây, bước theo ta, ngươi sẽ mãi mãi quên đi những hồi ức đau đớn trước đây... Sao? Luyến tiếc sao? Vậy... được rồi. Ta sẽ lưu lại kí ức thống khổ nhất cho ngươi. Ngươi nói gì? Tuyệt Mị Tử Trà? Hào... Nhưng ta sẽ phải thay đổi một số thứ trong kí ức của ngươi... Đã muộn rồi. Ngươi nên đi thôi... Băng, đi thôi!...

Mi mắt nặng trĩu chậm chậm mở ra. Phải mất một thời gian khá lâu Bạch Hàn Băng mới thích ứng được với ánh sáng trước mắt. Thân thể không một chỗ nào không cảm thấy nhức mỏi, nàng định ngồi dậy nhưng sức lực quá yếu ớt, không thể gắng gượng. Bạch Hàn Băng thở dài, đành nhắm mắt dưỡng thần trên giường. Chưa đầy một nén hương, cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, mang theo không khí lạnh lẽo đặc trưng của mùa đông... Mùa đông! Trong lòng nàng âm thầm kinh hãi. Chẳng lẽ nàng hôn mê đã gần một tháng sao? Bất giác mở to đôi mắt xinh đẹp, cái đầu nhỏ quay về phía cửa, thanh âm có chút ngưng nghịu vì đã lâu chưa mở miệng:

– Ai ở đó vậy?

-... CHỦ TỬ!!!!!! NGƯỜI TỈNH LẠI RỒI! NGƯỜI TỈNH LẠI RỒI!

Hốc mắt Hàn Mai đỏ hoe, từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống. Hàn Mai ngậy ngốc đứng khóc một lúc lâu mới sực nhớ chưa giúp chủ tử uống thuốc. Khôe miệng kéo nhếch lên, một nụ cười sung sướng nở ra trên khuôn mặt vốn băng lãnh, Hàn Mai lấy tay áo tùy tiện lau nước mắt. Đem bát thuốc trên bàn tới bên giường, Hàn Mai khẽ thổi rồi uy chủ tử uống thuốc. Trong lòng vui sướng tốt định ngắm nhìn cánh môi hồng đào mê người kia chu chu, khẽ oán thuốc đắng. Cũng cảm thấy có việc không được đúng lắm, Hàn Mai bèn chắc lưỡi cho qua.

Chờ chủ tử nằm nghỉ ngơi, Hàn Mai ngay lập tức đem tin Băng phu nhân tỉnh lại truyền khắp Hồ gia. Lại một lần nữa, Hồ gia từ những ngày tháng âm trầm lặng lẽ trở nên ấm ỉ cùng vui sướng.

Bạch Uyển nhón nhịp, đông người là cảnh hiếm thấy trong Hồ phủ. Nhưng đây chính là sự thật. Lão gia cùng lão phu nhân sau khi biết tin liền lập tức chạy tới đây, lại còn có Lục Thiên công tử cùng nương tử – chính là Liên Nhi. Sau đó, lão gia còn ra lệnh bắt thiếu gia phải tới đây nữa.

Hồ Phong cúi người cung kính thi lễ với song thân. Hắn không nghĩ tới việc nàng đã tỉnh lại, bất quá hiện giờ tâm tình của hắn thực tốt, vô cùng tốt.

Một tháng qua, ngày nào hắn cũng phải diễn tuồng với Bạch Chu Lăng quả thực vô cùng vô cùng mệt mỏi.

Một tháng qua, không một ngày nào là hắn không hối hận về việc mình đã gây ra.

Nhưng hắn quả thực không hiểu, không hiểu bản thân làm ra cái việc đó để làm cái gì. Đầy đoạ nàng cũng chính là tra tấn hắn, nhưng... Là để bảo vệ nàng sao? Không, hắn chính là cho nàng uống độc dược, cũng chính tay hắn bóp chết tâm tư muốn nàng hoài thai hài tử của mình. Hắn chỉ biết hắn lại sai rồi. Sai lầm nghiêm trọng rồi.

Hắn cũng không biết hắn đã vô vọng đến như thế nào khi nghe thanh âm ngọt ngào mê luyến của nàng:

– Hắn là ai?

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

– Hắn là ai vậy, Hàn Mai?

Một câu nói của Bạch Hàn Băng khiến cả căn phòng như bị đông cứng. Hồ Phong không dám tin vào tai mình nữa, trong đầu vang lên một tiếng “oanh” thật to. Là... nàng không nhận ra hắn sao?

Lão phu nhân ngay lập tức hỏi nàng, vẻ mặt lo lắng cùng sợ hãi:

– Con có nhớ đây là đâu không? Nhớ ta là ai không? Băng Nhi, đừng làm ta sợ nha~

Nở nụ cười ngọt ngào, Bạch Hàn Băng nắm lấy tay lão phu nhân, thanh âm tràn ngập ý cười:

– Mẹ... Con chỉ là trúng độc chứ đâu bị mất trí nhớ đâu. Đây là Bạch Uyển, người là bà bà của con. Kia là Hồ lão gia, kia là Lục Thiên công tử, người còn lại là Liên Nhi, nghĩa muội của con. Và người đứng gần con nhất là Hàn Mai. Mà người kia là ai vậy, con nhìn thật không quen mắt nha. – Cánh tay

trắng muốt thon thả nâng lên, bàn tay hướng về phía Hồ Phong lặng lẽ đứng ở góc phòng. Đôi mắt đen như màn đêm, làm người ta không nhìn rõ hấn đang nghĩ gì, lại còn như bị lạc vào trong đó, không dứt ra được.

Mặt lão gia trắng bệch, hướng nàng ngập ngừng hỏi:

– Ngươi... ngươi biết ngươi trúng độc gì không?

Một tia đau xót vụt qua rất nhanh trên khuôn mặt nàng, giọng nói rất nhỏ:

– Tuyệt Mị Từ Trà, đúng, là Tuyệt Mị Từ Trà.

– Ngươi còn nhớ tại sao ngươi trúng độc không?

Người nàng khẽ run, nước mắt rơi trên gò má, môi hồng hé mở, nửa muốn nói, nửa không. Hít một hơi thật sâu, thanh âm thanh thoát vang lên trong căn phòng đang im lặng, vang vọng tới tâm Hồ Phong:

– Con không nhớ rõ lắm, chỉ loáng thoáng mơ hồ có một nam tử sai người đưa chén trà cho con, đồng thời nói rằng con phải trả giá cho việc con đã gây ra. Con không thể nhớ được mặt người ấy như thế nào cũng không thể nhớ được người ấy là ai, một chút quen thuộc cũng không có...

Hồ lão gia đưa ánh mắt sắc như dao về phía Hồ Phong, mày kiếm hơi nâng lên. Hồ Phong nghe thấy những lời nói của nàng, tâm tư chết lạnh. Hấn cũng không buồn ngẩng đầu nhìn phụ thân trừng mắt với hấn, cũng không thêm để ý tới ánh mắt buồn bã của mẫu thân. Hấn chỉ biết nàng đã quên hoàn toàn về hấn, như thể hấn chưa từng tồn tại ở nhân gian. Bất chợt hấn cất giọng khàn khàn, ánh mắt xoáy chặt lấy nàng:

– Tướng công của ngươi tên gì? Người có nhớ ngươi vào Hồ phủ lúc nào không?

Bạch Hàn Băng hơi giật mình, đôi mắt một lần nữa ngập trong làn sương mờ. Nàng nhớ tới một bóng người cao lớn, ngọc thụ lâm phong, dáng vẻ tiêu sái đứng ở dưới gốc phong trong ánh chiều tà. Lá phong màu đỏ, mặt đất phủ đầy lá phong cũng màu đỏ, rắng đỏ hoàng hôn chiếu xuống một thân bạch y. Cô tịch thê lương. Người đó là tướng công của nàng, là người nàng nguyện ý cả đời bên cạnh nhưng người ấy... đã không còn sống ở cõi hồng trần này nữa.

– Tướng công của ta là Hồ Phong. Ta vào Hồ gia gần một năm, ngày ta được gả chính là rằm tháng tư. Mặc dù ta chỉ là trác thê nhưng ta cũng không cầu nhiều hơn, tướng công rất quan tâm, rất ôn nhu với ta. Chàng còn mong ta có hài tử. Nhưng... chỉ là hạnh phúc quá ngắn ngủi. Một tháng sau khi được gả tới đây, chàng... chàng bất hạnh qua đời. Nhờ phúc của lão gia cùng lão phu nhân ta mới được lưu lại đây, nếu không... ta sẽ không có nơi nào để đi...

Nàng đã rất cố gắng ngăn không cho dòng lệ kia tuôn ra. Nàng nhớ rằng chàng rất ghét nước mắt, nên nàng sẽ không khóc khi nói về chàng. Nàng không hề để ý xung quanh nàng, mọi người đang vô cùng bối rối. Tất cả đều hướng ánh mắt về phía nàng, chỉ duy nhất hấn là không.

Hấn cảm thấy thực sự vô vọng. Một chút hy vọng nhỏ nhoi cũng không còn. Nhưng nàng có nhớ tên hấn, chắc chắn trong tiềm thức nàng vẫn nhớ tới hấn. Nghĩ tới đây, Hồ Phong cảm thấy có chút hy vọng dù rằng rất nhỏ, rất nhỏ nhưng hấn vẫn thấy đỡ hơn trước. Lặng lẽ trở về Phong đình, lặng lẽ lấy rượu ra uống.

Từng chén rượu chất đầy tâm sự của hấn.

Cạn rồi lại đầy. Tâm tư của hấn cũng theo những chén rượu kia mà đau đớn, mà luyến tiếc.

Hấn cũng chẳng còn buồn để ý khung cảnh bên ngoài, cũng chẳng buồn nhắc mi lên khi nghe tiếng bước chân của bằng hữu.

– Ngươi dậy ngay cho ta! Hồ Phong! Ngươi mau nói cho ta, rút cuộc ngươi có yêu nàng không? Ngươi mau nói...

Lục Thiên thô bạo nắm lấy cổ áo của Hồ Phong, chỉ tiếc không thể đánh cho cái khuôn mặt nam tính này thành máu thịt lẫn lộn.

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Lục Thiên nhìn chằm chằm vào gương mặt vô hồn của Hồ Phong, khóe môi Lục Thiên khẽ nhếch, nắm tay duỗi ra, quay người rời đi. Đến cửa, bắt gặp Lục Thiên phun ra một câu:

– Ngươi không định làm cho nàng nhớ lại ngươi sao?

Hồ Phong trầm mặc một lúc lâu mới cất tiếng:

– Nếu nhớ lại làm nàng đau khổ thì thà rằng nàng cứ nghĩ Hồ Phong đã chết rồi còn hơn. Ít nhất nàng cũng đã có kỉ ức hạnh phúc với Hồ Phong của nàng. Còn sự thật... Để thời gian chôn vùi đi.

Lục Thiên không nghĩ tới Hồ Phong hẳn quen sẽ nói ra những lời này, hẳn sững sờ hồi lâu, dường như đây không phải Hồ Phong mà hẳn biết. Lục Thiên tự cười nhạo chính mình, đã bao giờ hẳn biết được con người thật của Hồ Phong đâu? Khẽ lắc đầu, Lục Thiên phất trường bào đi khỏi Phong đình.

Bạch Uyển.

– Này, Hàn Mai, người nói cho ta, cái người hôm nay cứ hỏi chuyện tướng công là ai vậy? Tên hẳn là gì? Hàn Mai, đừng nghĩ tới chuyện giấu ta...

– Phu nhân... Chuyện này.... Người đừng hỏi nô tì, nô tì cũng không biết. Người đi hỏi lão phu nhân xem...

– Hàn Mai... – Bạch Hàn Băng kéo dài giọng, bàn tay nắm lấy góc áo của Hàn Mai, mở to đôi mắt trong suốt, rèm mi chớp chớp. Khuôn mặt yêu kiều không thể làm người khác khước từ. Hàn Mai nghĩ ngợi một lúc, khuôn mặt trở lại điềm đạm

– Quả thực nô tì không biết. Có thể là bằng hữu của thiếu gia chăng?

– Bằng hữu của Phong? – Nhíu nhíu mi, nàng quả thực có phần tò mò vị bằng hữu này.

Hàn Mai len lén ra ngoài nhân lúc chủ tử đang trầm tư. Nhẹ nhàng khép cửa lại sau lưng, nàng nhanh chóng chạy tới Bạch Liên các, nói ra toàn bộ cuộc đối thoại vừa rồi. Lão phu nhân suy nghĩ một hồi mới mở được miệng:

– Cứ nói với phu nhân của người, tên hẳn là Dạ Phong. Là ân nhân của thiếu gia, đồng thời cũng là bằng hữu của thiếu gia. Dạ phủ ở Lạc Bình thành, vì có việc ở đây nên mới tới Hồ gia tá túc. Dạ Phong chưa lập gia thất.... À, người gọi thiếu phu nhân đến đây, ta có chút chuyện cần nói với nàng.

– Nô tì tuân mệnh. – Hàn Mai cung kính cúi người hành lễ rồi nhanh chóng đi ra.

Lão phu nhân mệt mỏi dựa người vào ghế. Biết làm sao để chuộc lỗi với bằng hữu quá cố của bà bây giờ? Ngày đầu tiên Bạch Hàn Băng bước vào cửa, bà biết đây là không đúng, nhưng không đúng như thế nào thì bà không biết. Đến bây giờ mới biết, hóa ra tất cả là sai lầm. Tất cả là sai rồi...

– Lão phu nhân, thiếu phu nhân đã tới rồi ạ.

– Mau đưa nàng vào đây.

– Lãng Nhi bái kiến mẫu thân.

– Không cần đa lễ lãng nhăng như vậy, mau mau ngồi xuống. Người còn chưa khỏe đâu...

– Vâng... Chẳng hay mẫu thân có gì dạy bảo?

–... Người cũng biết bệnh tình của Băng Nhi chứ? Tất cả là do Phong gây ra, ta nghĩ ta sẽ để hẳn chuộc lại lỗi. Nhưng bây giờ Băng không thể nhớ được gì về hẳn, a, không đúng. Là có nhớ nhưng lại là một kỉ ức hoàn toàn mới mẻ, khác xa so với hiện tại. Ta nghĩ như vậy cũng tốt, Băng cũng đã chịu khổ vì Phong nhiều rồi, đến lượt hẳn đền đáp lại. Chỉ có điều hơi bất tiện cho người...

– Mẫu thân, xin người cứ nói thẳng, Băng muội thành ra như vậy, Lãng Nhi cũng phải gánh một phần trách nhiệm. Có gì làm được Lãng Nhi lập tức làm...

– Chỉ là một chuyện nhỏ thôi, từ nay người không nên tới gần Hồ Phong nữa. Bởi trong mắt Băng, hẳn chính là vị bằng hữu cô độc không thể từ của Hồ Phong. Người là chính thể của Hồ Phong mà lại suốt ngày đeo dính lấy bằng hữu của hẳn là loại sự tình không thể chấp nhận được. Vậy nên những ngày tiếp theo, có thể Phong sẽ ít gặp người...

– Mẫu thân, Lãng Nhi hiểu rồi. Lãng Nhi sẽ cố gắng hết sức để giúp cho Băng muội có được hồi ức tốt đẹp nhất. Cũng đã muộn rồi, Lãng Nhi không làm phiền mẫu thân nghĩ ngợi nữa, Lãng Nhi xin phép về phòng.

– Ừm, người nhớ bảo toàn thân thể, chú ý một chút.

Nhìn thân ảnh đỏ tươi chói mắt đã rồi đi rất xa, lão phu nhân vén bức họa đồ trên tường làm lộ ra một ô cửa nhỏ có gắn những chấn song sắt, khắc sâu vào trong tường, vô cùng kín đáo. Bà gõ lên cửa ba lần liên tục rồi ngừng một chút lại tiếp tục gõ tiếp năm lần. Tấm vải dày ngăn cách được nắng lên, giọng nói âm lãnh như từ âm ti truyền sang, như gần như xa:

– Hồ phu nhân, thỉnh.

– Điều tra âm mưu của Bạch Chu Lãng ngay lập tức, đồng thời tìm hiểu xem sao Phong lại có được Tuyệt Mị Từ Trà.

– Người không yêu cầu thuốc giải sao? – Giọng nói bên kia cửa vẫn cứ đều đều như vậy.

– Không cần, mà nếu ta yêu cầu thì người có thể cung cấp giải được cho ta sao? Nhanh đi đi. – Lão phu nhân không hài lòng nhú nhú mi.

– Nô tài tuân mệnh. – Sau đó tấm vải lại được buông xuống, Hồ lão phu nhân cũng khôi phục lại vị trí cũ cho bức họa trên tường.

Bà đã nghi ngờ Bạch Chu Lăng từ lâu nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy điểm gì khả nghi. Hôm nay bà mới được tận mắt chứng kiến tài năng điều khiển cảm xúc trên mặt của Bạch Chu Lăng. Từ đầu tới cuối nàng ta chỉ cười rạo rờ, vẻ mặt nhu thuận hiền lành. Có trời mới biết nàng ta nghĩ cái gì trong đầu. Một à đàn bà nhẵn tâm đem giết chính hài tử trong bụng để đạt được mục đích thì còn việc gì tàn ác hơn mà à không thể làm chứ? Bấy, ta sẽ cố gắng hết sức để giúp con... Nhưng ta không chắc sẽ bảo vệ con chu toàn. Lão thiên, người hãy giúp ta...

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trung tuần tháng Chạp, hết thảy mọi người trong Hồ gia đều tất bật chuẩn bị cho Xuân niên. Đương nhiên Bạch Uyển cũng không phải ngoại lệ. Chỉ có điều Xuân niên năm nay, Bạch Hàn Băng sẽ không phải đón giao thừa một mình, mà còn có Dạ Phong.

Tâm tư của nàng mấy ngày nay có đôi chút rối loạn. Việc thứ nhất nàng không thể nhớ ra dung mạo của Hồ Phong. Thứ hai đột nhiên có người bằng hữu của Phong ngày nào cũng tới Bạch Uyển. Nhưng việc kì lạ là Hồ lão song thân lại khuyến khích hẳn tới Bạch Uyển, cũng có bóng gió với nàng nên chấp thuận.

Chấp thuận Dạ Phong? Không thể. Luân thường đạo lý không cho phép. Nàng cũng không cho phép. Trái tim của nàng lại càng không. Tường công của nàng, đời này kiếp này chỉ có thể là Hồ Phong. Nàng cảm thấy bất an.

Bất an vì những cử chỉ dịu dàng của Dạ Phong dù cho nàng đã cố tránh xa hẳn.

Bất an vì ánh mắt sâu thẳm của hắn, khiến nàng không thể quay đi, ám ảnh nàng tận trong giấc ngủ.

Bất an vì giọng nói của hắn, thanh âm của hắn lại gọi nhớ tới chàng.

Bất an vì chiếc phiến trên tay hắn, trắng như tuyết, chỉ có độc một chữ “Băng” bằng mực đen, đẹp đẽ vô ngần nhưng lại như một mũi dao đâm thẳng vào trái tim non nớt của nàng.

Bất an lớn nhất cũng là nỗi đau khổ lớn nhất, nàng phát hiện ra trái tim mình đã cho hắn xâm nhập rồi...

– Phu nhân! Phu nhân!

– Chuyện gì? – Bạch Hàn Băng ưỡn oai ngẩng nhìn vật hoa màu tím đang nở rộ trước mặt, cơ hồ không đem mọi chuyện để vào mắt.

– Dạ thiếu gia đã đứng ở ngoài lương đình đã hai canh giờ rồi. Người nhẵn tâm để Dạ thiếu gia chịu lạnh sao?

– ...Ta... Ta đã nói với hắn... ta... không muốn hắn cứ cả ngày đi theo ta như vậy. Làm như vậy thật sự không hợp với lễ thường. Huống hồ ta lại là một người đã có gia thất... – Nàng vẫn cứ cúi đầu xuống chăm chú quan sát những cánh hoa diên vĩ đang đua theo vũ khúc của gió, nhẹ nhàng uyển chuyển. Nhưng ngoài mặt là như vậy, thực ra trong lòng nàng như có lửa đốt.

Ai... Dạ Phong, người có ngốc không vậy? Ta bảo là ta sẽ không gặp người nữa mà... Người có biết lạnh là cái gì không? Bây giờ là trung tuần tháng Chạp đó... Mặt hồ còn bị đóng thành băng... Ngoài lương đình không ấm áp như trong phòng, cũng chẳng có lò sưởi... Người định thành người băng sao?

– Phu nhân, người mau ra đi. Dù gì người ta cũng là bằng hữu của thiếu gia... Phu nhân...

– ... Nhưng... Thôi được, đưa ta áo và ô. – Bạch Hàn Băng chấp thuận đầu hàng chính mình cùng lời thỉnh cầu dai dẳng của Hàn Mai.

Dè dặt bước tới lương đình, đôi tay nhỏ bé kéo chặt tấm áo trên người. Càng bước tới gần, biểu cảm trên mặt nàng lại rút đi một tầng, cuối cùng tới khi nhìn thấy vật hắc bào khẽ động theo gió, toàn bộ sắc thái của nàng chỉ còn lại lạnh lùng.

– Dạ thiếu gia, áo của người đây... Ta cầu xin người, đừng đặt chân tới đây nữa, được không? Ta phải nói bao nhiêu nữa người mới chịu hiểu? Người...

Lời nói tiếp theo chưa kịp thoát ra khỏi miệng đã bị ánh mắt của Dạ Phong chặn đứng. Cái loại ánh mắt gì mà lại có thể để người ta nhìn thấy cả đau khổ như vậy chứ? Cố gắng giữ vẻ mặt băng lãnh, nàng quay mặt đi, tránh cái nhìn bóng rât của hắn. Bên tai lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của nam tử:

– Băng, nàng xem, tuyết rơi rồi kia...

Ngẩng đầu lên, lại một lần nữa cố tình tránh né ánh mắt của Dạ Phong, nàng nhìn ra ngoài. Từng bông tuyết trắng muốt nhẹ nhàng phiêu lãng rơi từ trên trời cao, như ảo như thực. Nàng nhấc cánh tay trắng muốt ra hứng lấy bông tuyết. Nhưng bông tuyết chỉ khẽ chạm vào tay nàng đã bị tan ra, không còn là bông tuyết hoàn chỉnh như lúc đầu. Dù có bắt nhanh tới đâu thì khi chạm vào da thịt ấm áp tuyết đều nhanh chóng tan ra thành nước, lạnh buốt như nó vốn vậy.

Chẳng lẽ cuộc đời của một bông tuyết lại ngắn ngủi như vậy sao?

Chỉ cần rơi xuống là đã kết thúc.

Chỉ cần chạm vào ấm áp là kết thúc.

Vậy thì chi bằng để nó tồn tại dưới dạng hình mỹ lệ này thêm một chút, mỹ lệ nhưng lại quá mong manh...

Bạch Hàn Băng đột nhiên cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo chạm vào mặt mình, vô cùng ôn nhu dịu dàng. Nàng xoay người đối diện với hắn, ánh mắt hắn, gương mặt hắn, cả nụ cười... Khoan đã, cười? Dạ Phong cười? Hóa ra hắn cũng biết cười sao?

Không hiểu tại sao nàng lại đưa tay lên chạm vào nụ cười của hắn. Chạm vào mặt hắn. Vuốt nhẹ đôi lông mày kiếm hơi nhúu... Từ gương mặt của Dạ Phong nàng lại cảm thấy có đôi chút thân quen, nhưng lại có đôi chút lạnh lẽo, lại có một chút...

Bạch Hàn Băng! Ngươi đang làm cái gì vậy?

Ngờ ngàng và sợ hãi về hành động của bản thân, Bạch Hàn Băng vội vã quay người chạy đi thật nhanh, thật nhanh. Nàng không hề biết là nàng đã vô tình hiện lộ khinh công thượng thừa cho Dạ Phong.

Dạ Phong thi triển khinh công đuổi theo nàng nhưng lại không theo kịp. Giật mình đứng lại, hắn không thể tin vào mắt mình. Kia là... Nàng biết khinh công? Nàng có võ công sao?

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

– Cái gì? Nàng nói nghĩa tử biết võ công? – Lục Thiên không thể tin được cái điều nương tử của hắn vừa thốt ra.

– Đúng vậy. Hồi nghĩa tử mới tám tuổi, nàng một mực xin Vương gia cho nàng học võ công. Nghĩa tử đã phải quỳ trên mặt đất lạnh hai ngày, vì lạnh quá mà chút nữa không trụ được, vì thế mà Vương gia mới cho nàng đi. Việc này chỉ có người thân tín với Vương gia và nghĩa tử mới có thể biết. Còn lại lấy có là nghĩa tử là nữ nhi nhỏ tuổi phải ở trong khuê môn, không được bước chân ra khỏi nhà. Mỗi năm nàng về vương phủ hai lần. Một lần là vào Xuân niên còn một lần là ngày giỗ của Vương phi. Nhưng sau khi Bạch Chu Lăng làm vỡ di vật của Vương phi và... Nghĩa tử không còn về thăm nhà một lần nào nữa. Cho đến khi nàng 16 tuổi, nàng trở về và... Sau đó thì chẳng còn biết rồi đó.

Liên Nhi tựa đầu vào lồng ngực ấm áp của Lục Thiên, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng trẻo. Nàng cảm thấy số mệnh của nghĩa tử quá khổ sở, nàng thân là a hoàn trước đây của nghĩa tử còn có được hạnh phúc dễ dàng. Còn nghĩa tử? Đối với tỷ ấy thì hạnh phúc là một thứ quá xa xôi, chẳng thể chạm tới... Liên Nhi cảm nhận được vòng tay của Lục Thiên xiết chặt nàng hơn. Nàng biết Lục Thiên cũng cảm thấy đau xót cho nghĩa tử, hồng nhan nhưng duyên phận lại bạc...

– Băng... Nàng mau mở cửa cho ta. Nếu không ta sẽ phá cửa xông vào... Lúc đó đừng trách ta thất lễ... – Dạ Phong mất dần kiên nhẫn, thanh âm trầm thấp tràn ngập nguy hiểm.

– Ta... ta không có gì để nói với ngươi cả. Mau đi về phòng ngươi đi. – Bạch Hàn Băng kiên quyết không mở cửa, dùng hết sức lực của nàng đè lên cánh cửa gỗ mỏng manh kia. Nàng không muốn gặp hắn nữa. Nàng không muốn trái tim mình hướng về hắn, không muốn phản bội lại Phong.

Phong, chàng nói thiếp phải làm sao bây giờ?

– Băng... Ta đếm từ một tới năm, nàng không mở, ta sẽ phá cửa, lúc đó mọi chuyện sẽ không đơn thuần chỉ là nói chuyện đâu. – Quả thực kiên nhẫn của Dạ Phong đã mất sạch, hắn cần nàng giải thích. Tại sao nàng biết võ công? Tại sao nàng lại giấu Hồ gia chuyện lớn như thế này? Và tại sao nàng có thể giấu hắn một thân tuyết kỹ như vậy?

– Ngươi định đánh ta? – Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lẽo nói vọng ra từ bên kia cửa.

– Ta sẽ không đánh nàng. Dạ Phong ta sẽ không ra tay đánh người thân, huống hồ là nữ tử ta yêu. Lúc đó ta sẽ làm một số chuyện mà người ta gọi là phi lễ chó nhìn... Ta bắt đầu đếm đây. Một... Hai... – Giọng hắn đều đều, thản nhiên như chuyện này là chuyện bình thường nhất trên thế gian.

– Cạch.

Âm thanh của chốt cửa được hạ xuống. Tiếp đó là giọng ngập ngừng xen lẫn giận dữ:

– Ngươi... Ngươi là đồ... đồ hèn hạ...

– Không dám – Khuôn mặt ngập tràn tiểu ý, Dạ Phong đường hoàng tiến vào. Khung cảnh vẫn không khác xưa, chỉ có điều không khí trầm buồn man mác lại tăng thêm bởi lư hương đặt trước một bài vị nhỏ. Vì không muốn thất lễ trước vong linh người quá cố nên hắn không nhìn rõ tên, cũng chỉ biết đây là một người rất quan trọng với nàng.

– Ngươi mau nói đi... – Bạch Hàn Băng chậm rãi ngồi xuống ghé, mặt hoa vẫn không chịu ngẩng lên.

–... Tại sao nàng có thể giấu đi một thân tuyệt nghệ trước bao nhiêu cao thủ như vậy? – Hắn không tiến đến bên nàng, lại quay lưng về phía nàng. Có lẽ hắn không muốn nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng. Hoặc giả không muốn tạo áp lực cho nàng.

Bạch Hàn Băng sững người. Hắn... biết... Nắm tay xiết chặt đằng sau ống tay áo. Đầu ngẩng cao. Mắt nàng bắt gặp bóng lưng của hắn. Hắc bào. Cổ độc. Lạnh lẽo. Lá phong. Đỏ. Hoàng hôn. Quen thuộc...

....Hồ Phong...

Nghe thấy tiếng thở bất thường của nàng, hắn quay lại. Cảnh tượng trước mắt làm hắn kinh hãi. Gương mặt không biểu cảm của nàng tràn ngập nước mắt. Hắn bối rối, định tiến đến. Nhưng rồi cảm thấy như có sức mạnh vô hình giữ hắn đứng lại khi thấy môi nàng mấp máy, khẩu hình tạo ra hai chữ:

– Hồ Phong.

Nàng đang nhớ tới Hồ Phong nào? Hồ Phong đã chết hay Hồ Phong đang đứng trước mặt nàng bằng xương bằng thịt? Hắn không thể đoán định bất cứ điều gì từ đôi mắt vô hồn kia.

Bất chợt cảm thấy trước ngực đau nhói, Dạ Phong chưa kịp làm gì đã ngã xuống. Trước khi ngất đi, hắn nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé của nàng đang tiến gần hắn, khoe môi nở một nụ cười đẹp đẽ, ngón tay thon dài cầm một sợi chỉ màu vàng rất nhỏ, nhỏ như tơ. Hoàng Ty Châm... Trong đầu hắn vang lên ba chữ rồi hắn không còn biết gì nữa.

– Sư phụ... Sao người lại...

– Đây, người nghĩ ta còn có thể hạ sơn được nữa sao? Nếu hạ sơn thì chắc chắn là ta sẽ phải mang theo sư trượng của người. Mà nếu mang theo sư trượng thì còn cần ta phải dùng tới Hoàng Ty Châm nữa sao?

– Cái này...

– Sư phụ đã tặng nó cho con thì con cứ cầm. Yên tâm gia tài âm khí của sư phụ con còn rất nhiều, con không cần lo đâu.

– Vũ Uyển! Chàng cầm miệng cho ta.

– Song Tranh! ta không cầm miệng... Nào lại đây với ta... Băng, con đóng cửa phòng hộ ta nhé~

– Dạ...

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Đêm tối tĩnh mịch bao phủ lấy tòa biệt viện trong Hồ gia. Nơi này có đôi phần giống với Bạch Uyển của nàng, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của không khí Xuân niên sắp tới. Có điều nếu nói nơi ở của nàng là nơi thanh nhã không vương bụi trần, thì nơi này lại mang chút u ám, phần nào giống cõi âm. Có lẽ do tòa biệt viện này nằm ở nơi quá hẻo lánh chăng?

Nàng để mặc Dạ Phong trong khuê phòng, hắn chỉ bị bất tỉnh ba canh giờ, chắc cũng sắp tỉnh rồi, nàng cũng chẳng muốn nghĩ tới bất kì một lời giải thích

hay biện bạch về việc nàng giấu diếm võ công. Dù gì chuyện này sớm muộn gì cũng bại lộ, có điều là sớm hay muộn mà thôi. Bạch Hân Băng chống cằm ngắm nhìn màn đêm qua ô cửa sổ nhỏ, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Tại sao vừa rồi nàng nhìn hân lại nhớ tới chàng? Nhưng khí chất trên người hân rất giống với chàng...

Làm sao đây? Nàng... Nàng rung động trước hân rồi sao? Chỉ vì hân giống chàng? Làm sao có thể...?

Nhưng nàng có thể cảm nhận được trái tim của mình đập vô cùng hỗn loạn khi đứng trước mặt hân, khi nhìn vào mắt hân, khi trông thấy bóng dáng cô tịch của hân... Nhưng xúc cảm này cũng tương tự như trước đây, khi nàng bên chàng, bên Hồ Phong. Phong, hân là bằng hữu của chàng. Chàng bảo thiếp phải làm sao?

Lần trước Bạch Hân Băng còn cân nhắc, còn có ý nghi ngờ tình cảm của mình, nhưng hôm nay nàng quả thực đã xác định được rồi. Cũng biết phải làm sao rồi.

Tuyệt tình.

Bởi nàng không muốn tiếp tục dây dưa, làm ra chuyện có lỗi với Phong. Phong... Hồ Phong... Dạ Phong... Kiếp này ta có mối duyên nợ với hai người. Để kiếp sau ta trả nợ được không? Kiếp sau ta nhất định sẽ trả hết mà. Nếu không hết, còn kiếp sau nữa, kiếp sau nữa nữa... Còn kiếp này, Dạ Phong mong người thứ lỗi cho ta, ta chỉ có thể làm nương tử của Hồ Phong mà thôi... (2 ng' là 1 mà chị ơi~~~~)

— Loạt xoạt... — Hai tiếng rất nhỏ vang lên từ bụi cây gần đó. Bạch Hân Băng cảnh giác, ánh mắt nhanh chóng nhìn thấy một thân ảnh màu vàng đang chuyển động. Hai ngón tay của nàng khẽ động, chỉ nghe tiếng xé gió rồi:

— Huych!

Thân ảnh màu vàng đó đã nằm bất tỉnh trên mặt đất. Nàng nhanh nhẹn nhảy xuống, tiến gần tới người nằm trên mặt đất, xem xét gương mặt của người đó. Hai tròng mắt mở to, gương mặt lạnh ngắt như không còn sức sống. Nàng chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng. Đưa tay lên mũi thì không còn thở nữa, sờ tay của người đó nàng chỉ cảm thấy lạnh cứng. Người này đã chết từ lâu rồi, chết do trúng độc. Lại xem xét kỹ 1 lượt gương mặt của xác chết, nàng cảm thấy không được quen mắt lắm, có vẻ là một a hoàn của phòng khác. Nhưng tại sao lại có thể chuyển động được? Bất giác nàng ngửi thấy một mùi hương lạ. Không xong! Trong đầu vừa nghĩ tới thì trước mắt đã không còn nhìn thấy gì nữa.

— Bạch Hân Băng ơi Bạch Hân Băng! Người nghĩ người có võ công thì có thể đối phó với chủ tử của ta sao? Người còn non nớt lắm... —

— Chủ tử, việc người dặn dò Mai Nhi đã an bài đâu vào đó. Người không cần lo lắng nữa. — Mai Nhi nhanh chóng báo cáo lại tình hình bên ngoài, gương mặt xinh đẹp như hoa nở về mừng rỡ.

— Tốt. Ta không tin lần này Bạch Hân Băng vẫn còn có thể tồn tại được ở trong Hồ gia. — Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nở một nụ cười âm lãnh, nụ cười của quỷ dữ. Bạch Chu Lăng phe phẩy chiếc phiến màu đỏ trên tay, tiếp tục nói, thanh âm vẫn dịu dàng như trước:

— Có điều hình như ta cảm thấy Hồ phu nhân vẫn không tin tưởng ta. Lần này... — Mắt hoa đào tràn ngập tiếc ý, xinh đẹp như mùa xuân. Câu nói này Bạch Chu Lăng cố ý bỏ lửng. Lần này... Không biết rằng bà ta có còn tin tưởng được biểu muội yêu quý của Bạch Chu Lăng này nữa không...

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Thanh âm gì vậy? Khó chịu. Rất khó chịu.

Bạch Hân Băng không thể chịu nổi nữa. Nàng muốn cái âm thanh lao xao kia chấm dứt ngay lập tức. Nặng nhọc hé mở mi mắt, lơ lơ nhìn thấy có người ngồi bên nàng, bất chợt cảm giác có gì không đúng. Nhìn kỹ hơn nữa, nàng phát hiện đó là Hân Mai. Nhưng kì lạ là Hân Mai không cười với nàng, thay vào vẻ tươi tắn rạng rỡ thường ngày chỉ là một gương mặt cứng ngắt, lạnh lùng.

Bạch Hân Băng định chống tay ngồi dậy, phát hiện thân thể không thể nhúc nhích được. Đưa mắt sang Hân Mai, nàng mở miệng hỏi:

— Tại sao người lại điểm huyệt ta?

Hân Mai khe khẽ lắc đầu:

— Phu nhân, nô tì không dám. Huyệt là do lão phu nhân điểm, lý do thì phu nhân hân là người biết rõ.

– Ta không...

Đang nói nàng đột nhiên dừng lại. Nàng nhớ tới đêm qua, xác chết cứng đờ trong tay nàng, mùi hương lạ... Nàng hiểu rồi. Có người gài bẫy nàng. Nhưng nàng có gây oán thù với ai sao? Càng nghĩ càng rối, nàng chỉ biết bây giờ có lẽ cả Hồ gia đều lầm tưởng nàng là kẻ giết người. Nhưng Dạ Phong hẳn có nghĩ... Ai ai ai... Bạch Hàn Băng! Người sao lại nghĩ tới hẳn nữa? Nàng từ bao giờ lại đi ngược lại lời thề của mình?

Nhắm mắt dưỡng thần, Bạch Hàn Băng cố gắng tìm cách phá giải huyết đạo bị phong bế. Chỉ có điều lão phu nhân công lực thật quá thâm hậu, nếu muốn hóa giải thì cũng phải trong hai canh giờ. Khe khẽ thở dài, nàng đành phó mặc số mệnh cho ông trời. Lão thiên! Người còn định trêu đùa con đến bao giờ? Điều nàng có thể làm bây giờ cũng chỉ là nhắm mắt chờ đợi mà thôi.

– Thiên, chàng nói xem, có cách nào để giải quyết chuyện này không? – Liên Nhi lo lắng hỏi Lục Thiên.

– Cái này... Ta cũng không biết chắc... Có điều phải điều tra rõ ràng một chút, thế này quá mơ hồ. – Lục Thiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nương tử, vỗ nhẹ ra chiều trấn an.

Quả thực chuyện này vẫn còn vô số sơ hở rất có lợi cho nghĩa tử, nhưng tại sao Hồ gia lại cố tình không nhìn thấy? Lại còn Hồ Phong nữa. Hẳn sao lại có cái vẻ mặt như chết rồi thế kia? Chuyện này chẳng qua chỉ là một vụ cáo buộc nhỏ nhỏ (!), chẳng phải chỉ cần hắn phẩy tay một cái là xong sao? Khoan...

– Liên Nhi! Nàng nói người kia bị giết chết như thế nào? – Giọng Lục Thiên gấp gáp.

– Úm, là do ám khí có độc. Vết thương nhỏ như bị đâm kim, phải cố gắng lắm mới tìm ra... Lục Thiên, chẳng lẽ, chàng định nói người kia bị Hoàng Ty Châm giết? Nhưng Hoàng Ty Châm của nghĩa tử hoàn toàn không có độc. Thiếp đã thử rồi... – Liên Nhi đột nhiên im bặt. Quả đúng như dự đoán, bàn tay to lớn xiết chặt, rất chặt tay nàng. Đôi mắt đẹp neho lại, Lục Thiên trầm giọng:

– Nàng đã thử sao?

Không dám ngẩng mặt lên đối diện với ánh mắt hàn khí bức người, Liên Nhi bối rối vãn về tà áo, âm thầm kêu khổ trong lòng. Đúng là họa từ miệng mà ra!

Lục Thiên nhìn dáng vẻ cúi đầu tội nghiệp của nương tử mà không kìm được tiếng thở dài. Liên Nhi ngốc nghếch, nàng có biết rằng như thế vô cùng nguy hiểm không? Nếu... nếu có độc thì sao? Lục Thiên không dám nghĩ tiếp, đưa tay ôm lấy nương tử tròn tròn của mình. Yêu thương cùng sung nịnh. Nhưng hẳn cũng sợ, sợ có một ngày nương tử của mình sẽ biến mất...

Ba tháng sau.

Dạ Phong nhẹ nhàng mở cửa, chân vừa đặt vào bậc cửa đã nghe tiếng xé gió vang lên bên tai, một phiến lá đã cào xước mặt hắn. Nhếch môi cười lạnh, hắn tiếp tục bước vào, thanh âm tràn ngập hàn ý:

– Nương tử, sao lại dễ dàng hiển lộ tuyệt kỹ của mình vậy? Lần sau ta sẽ nhớ điểm huyết nàng kỹ càng hơn. Nếu không có ngày ta lại chết vì mất quá nhiều máu.

– Người có đánh chết ta thì cũng có ích gì? Hồ Phong, rồi người sẽ phải hối hận vì những điều đã gây ra cho ta. – Bạch Chu Lăng rít lên, gương mặt hiện rõ vẻ thâm độc. Thân thể mảnh mai bị trói chặt vào cây cột trong góc phòng bằng một đoạn dây thừng lớn. Toàn thân thuần một màu đỏ tươi đến chói mắt. Nhưng đó không phải là sắc đỏ của vải vóc, y phục. Mà là màu của máu tươi không ngừng rỉ ra trên những vết thương ở lưng, ở vai ả.

Dạ Phong tiến tới trước mặt Bạch Chu Lăng, rút từ trong trường bào một đoạn nhuyễn tiên mềm mại, bạch sắc óng ánh, quả là cực phẩm. Bạch Chu Lăng nhìn thấy nhuyễn tiên, gương mặt tái mét, không còn chút huyết sắc.

– Người... Người lấy được ở đâu? – Thanh âm yếu ớt run rẩy, Bạch Chu Lăng âm thầm hoang mang cùng hoảng sợ. Tại sao? Tại sao hắn lại biết được bí mật sâu kín nhất của ả? Tại sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Đau Đớn.

Nhuễn tiên trên tay Dạ Phong rơi xuống đất, ánh lên màu trắng bạc điểm lẹ. Hắn dừng bước trước mặt Bạch Chu Lăng, từ tốn vén vạt hắc bào sang một bên rồi ngồi xổm trước mặt Bạch Chu Lăng, ngón tay dài khẽ vuốt nhẹ nhẹ làn da mịn màng của ả. Giọng hắn nhẹ nhàng:

– Nương tử, đến tận bây giờ ta mới phát hiện làn da của nàng lại đẹp tới như vậy... Thứ lỗi cho ta vì quãng thời gian vừa rồi ta đã lạnh nhạt với nàng...

Những lời nói ngọt ngào cứ nối tiếp không ngừng, nhưng Bạch Chu Lăng chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi, vô cùng sợ hãi. Ắt sự cười hiện tại của hắn, nhưng lại khiếp sợ chính hình bóng của mình phản chiếu trong đôi mắt đen thẳm kia. Kia chính là Bạch Chu Lăng rạng rỡ như nhật quang sao? Ắ không còn nhận ra chính mình. Bạch Chu Lăng như muốn phát điên, nhưng lại không thể điên nổi; muốn khóc nhưng lệ lại không thể rơi xuống. . .

Đã ba đêm ả bị hấn trối vào cái cột này, ba đêm không ăn, không uống, không thốt ra bất cứ lời nào, cũng không hề có ý định trốn thoát. Sau mỗi chuyến thăm hỏi ngắn ngủi nhưng chất đầy đau đớn về cả thể xác và tinh thần của Hồ Phong, ả lại thiếp đi một chút. Và khi tỉnh lại, gương mặt tiều tụy tràn ngập nước mắt. ả lại mộng thấy hắn, mộng thấy những ngày hạnh phúc nhất của ả với hắn nhưng bây giờ lại chính là nỗi thống khổ nhất của ả. Những kí ức ấy quá đẹp đẽ, quá trong trẻo, ả không muốn những tâm cơ, những mưu tính của mình làm vẩn đục nó. Đôi tay này đã vấy máu người, đã không còn cách nào gột rửa được nữa. Nụ cười này cũng không còn xinh đẹp rạng rỡ như trước rồi. . . Tất cả là do cái thứ tình cảm mù quáng kia, do ả quá ngu xuẩn, làm ra không biết bao nhiêu hành động không thể dung thứ. Giết người, hại biểu muội phải uống cái thứ độc được kì quái kia, rồi lại hại bản thân trở thành một ác quỷ. . . Chỉ vì một nam nhân. Giờ tự hỏi bản thân, hắn có xứng không? Xứng đáng. Bởi vì ả thực tâm yêu hắn, yêu hắn đến si cuồng. . . Bất chấp thủ đoạn, bất chấp cả cái chết, ả vẫn muốn có trái tim của hắn nhưng thật đau đớn, tim của hắn lại không hề có một góc nhỏ nào dành cho ả. Mà là Bạch Hàn Băng – biểu muội yêu quý của ả, cô được tình yêu của hắn nhưng lại ngu ngốc không hề nhận ra. Ông trời ơi, sao người lại nhắm tâm đến vậy?

Bây giờ thì Bạch Chu Lăng cũng hiểu ra, cũng đã biết mình sai. Nhưng lại không muốn quay đầu, không muốn nhìn thấy ánh mắt thương hại của Bạch Hàn Băng, người mà Bạch Chu Lăng căm ghét đến tận xương tủy. . . ả cũng có những tôn nghiêm của bản thân và không muốn đánh mất nó kể cả có phải đối diện với cái chết. . .

Có lẽ nên từ bỏ thôi, Bạch Chu Lăng. . .

Bạch Chu Lăng nhắm mắt lại, khóa môi nở một nụ cười rạng rỡ, ảm áp đến chói mắt.

– Hồ Phong, cho thiếp gọi chàng là tướng công một lần cuối thôi. Thiếp biết thiếp làm tất cả mọi người đau khổ, làm cho một người chết oan, làm cho người chàng yêu phải chịu thống khổ vô bờ. Chết một lần kiêu có gánh hết tất thảy tội nợ thiếp gây ra? Ha ha ha. . . Không, không thể gánh hết được đâu. . . Nhưng bây giờ thiếp mệt rồi, thiếp muốn rời xa nơi này. Mà chàng có biết người chịu đau đớn nhiều nhất là ai không? Là thiếp đây. . . Là thiếp. . . Người ta thường hẹn thề kiếp sau, nhưng thiếp lại muốn kiếp sau thiếp sẽ không phải gặp chàng, để rồi nhất kiến chung tình, để rồi lại trở thành một con ác quỷ đến chính bản thân còn thấy ghê tởm. . . Cuối cùng cuộc đời thiếp lại kết thúc ngay trước mặt chàng. . . Quả không uống chút nào. . . Thiếp yêu chàng, rất yêu chàng, nhưng liệu chàng đã từng yêu thiếp?

Những chữ cuối cùng rất nhỏ, tựa như một hơi thở mảnh, nhưng lại chất chứa bao nỗi niềm sâu bi oán hận của Bạch Chu Lăng. Dạ Phong ngẩn người ra nhìn người con gái đang bị trối trước mắt, vẫn còn nguyên vẻ xinh đẹp tươi tắn, nhưng lại làm cho người khác cảm thấy xót thương, vẻ đẹp ấy mong manh tựa như một bông hoa đương nở đẹp bị người ta hái xuống một cách thô bạo. Từng câu chữ của Bạch Chu Lăng cứ như là những lời sau cuối. . . Nghĩ đến đây, Dạ Phong nhanh chóng kiểm tra mạch đập trên cổ của Bạch Chu Lăng. Không đập. Tâm tư hắn khẽ chấn động, Bạch Chu Lăng đã chết? Nhưng ả làm sao có thể tự vẫn được? Dạ Phong kiểm tra kĩ càng trên người Bạch Chu Lăng, phát hiện ra một vết kim châm nhỏ trên đầu ngón tay út, rồi lại phát hiện ra trên giấy của ả có một chiếc châm nhỏ xíu, lấp lánh kim quang.

Dạ Phong thở hắt ra, nữ nhân, tâm tư thật khó dò. . .

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ngụy Khốn

Dạ Phong nhanh chóng thu xếp một chút rồi chạy ngay qua đại sảnh báo tin cho Hồ lão song thân. Chưa kịp mở miệng nói thì bắt gặp khuôn mặt tái nhợt của Hàn Mai, Dạ Phong có chút cảm giác bất an nhưng lại gạt đi. Bước đến bên Hồ lão phu nhân, hắn nói hết sự việc cho bà nghe. Khuôn mặt bà mệt mỏi đến cực điểm, tưởng chừng như chỉ trong vòng có mấy khắc ngắn ngủi mà già đi cả chục tuổi. Tay bà run run nắm lấy tay Dạ Phong, thanh âm yếu ớt:

– Phong nhi. . . Khoan hãy nói tới chuyện đó. . . Hàn Băng. . . Bị thương rồi. . .

Dạ Phong cứng đờ cả người. Bị thương. . . Nhất định có chảy máu. . . Mà chảy máu. . . Hắn vội vàng chạy tới Bạch Uyển, trong lòng như có lửa đốt. Mở tung cánh cửa gỗ mỏng manh, cảnh tượng trước mắt khiến hắn ngay lập tức khuyu xuống.

Bạch Hàn Băng nằm trên giường, gương mặt tái nhợt, không còn chút huyết sắc, ống tay áo bạch sắc giờ nhuộm màu đỏ tươi, từng giọt, từng giọt rơi trên đất, tạo thành những đóa hoa kinh diễm. . . Những đóa hoa ấy làm hắn tê tâm kiệt phế, cũng làm hắn không thể nhúc nhích được.

Hắn không rõ hắn ngồi đó đã bao lâu, cũng không rõ mẫu thân cùng phụ thân nói gì với hắn. Trống rỗng và tuyệt vọng. Hắn như người mất sáng bóng chốc phải già từ ánh dương rực rỡ. Một từ cảm hận không đủ để nói lên cảm giác trong lòng hắn hiện tại, cũng không thể nói rõ được hắn có bao nhiêu bi phẫn cùng chán ghét bản thân.

Mi mắt hạ xuống, hấn không thể chịu nổi cảnh tượng này. Theo tầm mắt đi xuống, hấn thấy một chiếc chùy thủ dính máu. Có điều chùy thủ này nhìn thật quen mắt, trên phần tay cầm có gắn ba viên Hồng phúc bảo thạch hiếm có trên thế gian. Đây là món đồ hồi môn của Bạch Chu Lăng, nhưng à đã chết rồi kia mà... Vì có gì...? Chẳng lẽ....?

Dạ Phong chỉ cảm thấy một trận phần nộ nổi lên. Điên cuồng chạy ra khỏi Bạch Uyển, hấn thi triển khinh công chạy tới Nguyệt Lăng Đình, lại điên cuồng tìm kiếm mọi ngõ ngách trong Hồ gia... Khi hấn đã gần như phá điên, Hồ lão phu nhân mới đến bên người hấn, nghiêm nghị nói:

– Phong nhi, người không cần tìm nữa. Tịch đã tìm ra rồi. Nàng ta ở Bạch Uyển...

Dạ Phong không chờ Hồ lão phu nhân nói hết câu, lại thi triển khinh công tới Bạch Uyển. Bạch Uyển hôm nay đông lạ thường, ngay giữa gian chính, Mai Nhi – a hoàn thân cận của Bạch Chu Lăng bị trói chặt, khuôn mặt vẫn giữ nét kiêu ngạo vốn có. Chỉ có điều ánh mắt lại tràn ngập hận ý.

Dạ Phong không mở miệng lấy một lần, thân thủ nhanh chóng lấy nhuyễn kiếm quần ngang lưng ra, chỉ trong chớp mắt chỉ thấy một đạo bạch quang loang loáng cùng tia máu bắn ra. Mai Nhi đã bị Dạ Phong chém chết. Không gian bất chợt lặng ngắt, không ai dám thở mạnh bởi sát ý tỏa ra từ Dạ Phong dày đặc. Cả người hấn ngập trong băng lãnh, lạnh lẽo tỏa ra tứ phía, khiến người ta không rét mà run.

Sự tình cũng không có gì đáng nói, Mai Nhi đơn thuần chỉ là nóng giận nhất thời cộng thêm nỗi đau đón thống hận vì chủ tử bị bức chết, nên mới lấy Hồng phúc chùy thủ đem đến dọa Bạch Hàn Băng một trận. Ai ngờ trong lúc co kéo với Hàn Mai, Mai Nhi lỡ để chùy thủ đâm trượt qua vai Bạch Hàn Băng đang bị điểm huyết nằm trên giường kia. Đối với người bình thường chỉ cần dùng một chút Kim Sang Dược là ổn, nhưng Bạch Hàn băng lại hàm chứa trong người Tuyệt Mị Tử Trà nên vết thương tuy nhỏ mà lại không sao có thể cầm máu được.

Hồ lão phu nhân lại một lần nữa phải nhờ đến Tịch, mau mau truy tìm thuốc giải Tuyệt Mị Tử Trà. Còn Hồ lão gia thì tìm mọi cách hạn chế lượng máu chảy ra trên vai Bạch Hàn Băng, điểm huyết, đắp thuốc... Nhưng tất cả đều không được, không thể ngăn lại dòng máu đỏ tươi cứ chảy mãi trên vai nàng. Dạ Phong hoàn toàn vô vọng, ngày ngày quần quanh bên Bạch Hàn Băng mà chẳng thể làm gì, cứ trơ mắt ra nhìn thân thể nàng ngày càng héo hon, tiều tụy.

Bạch Hàn Băng cảm kích tâm chân tình Dạ Phong đối với mình, cố gắng hướng hấn nở những nụ cười tươi tắn... Nhưng lại không biết nụ cười kia có đến bao nhiêu phần là khó coi... Có đến bao nhiêu phần làm người khác thương tâm. Lại không biết mỗi cái khẩu âm khó nhọc của nàng phát ra hai chữ “Dạ Phong” lại làm hấn có đến bao nhiêu bi thương cùng thống hận... Nàng không biết khi mí mắt nàng nặng nhọc kéo xuống, cả gian phòng đều là tiếng la hoảng cùng những giọt nước mắt. Lại càng không biết khi trái tim nàng vẫn còn đập yếu ớt lại làm cho bao nhiêu người vui sướng mà rơi lệ... Nàng chỉ biết nàng đang ở trong một giấc mộng, nhưng lại chân thật, thân quen lắm, cảm giác đau khổ kia tưởng như nàng đã từng trải qua, lại có Mạnh Bà, Vong Tình thủy...

16 năm... Giấc mộng của nàng là 16 năm nàng đã lãng quên...

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Cũng không rõ bao lâu, tiết trời từ từ chuyển sang nóng nực một cách khó chịu, ai ai cũng cảm thấy mệt mỏi. Nhưng có lẽ lão thiên thương con dân ở Minh Uyên, đêm nào ở đây cũng có mưa rất to, tựa như gột rửa những vết bụi bẩn của cả ngày oi bức.

Lại một cơn mưa...

Hấn cũng không rõ cơn mưa này là cơn mưa thứ mấy, cũng không rõ hấn đã ngây ngốc đứng đây đã bao lâu. Lại càng không rõ tại sao hơi thở của nàng lại càng ngày càng nhẹ, lại còn đứt đoạn. Người luyện võ bao năm như hấn, mắt tinh tai thính như vậy mà phải cố gắng lắm mới có thể nghe được. Mặt trời lên cao rồi lại xuống thấp, mặt trăng xuống thấp rồi lại lên cao, đều đặn hằng ngày. Niềm hi vọng của hấn cũng vui đi theo những lần lên xuống của nhật nguyệt. Cũng biết không nên đặt quá nhiều hi vọng nhưng lại không thể không hi vọng, nếu không thì hấn sẽ phát điên...

Hấn, là hi vọng nàng sẽ mở mắt, sẽ nhìn hấn với ánh mắt trong suốt như nước...

Là hi vọng từ đôi môi đầy đặn kiều mị kia lại phát ra những thanh âm trong trẻo, kêu lên hai chữ “Hồ Phong”...

Là hi vọng cánh tay nhỏ bé kia lại có thể gây đàn, vẽ tranh, thêu thùa...

Là hi vọng...

Nàng sẽ tỉnh dậy...

Hồ lão phu nhân run run nhận lấy gói nhỏ mà Tịch đưa. Thanh âm vui sướng nghẹn ngào:

-Sao...sao người lại lấy được...?

Tịch lãnh đạm phun ra ba chữ:

-Lam thần y.

Hồ lão phu nhân sững người, sững sốt mất nửa ngày. Lam thần y? Vị thần y trẻ tuổi nổi danh thiên hạ về cứu người còn ít hơn giết người, nhưng một hai bất giang hồ gọi mình là Thần y? Là vị thần y chỉ cần phát tay áo một lần là cả một sơn trang hàng trăm người chết sạch, không còn lấy một con gà, con chó sót lại?

-Làm sao người lại có thể nhờ Lam thần y điều chế giải được? Hần...hần...

Tịch chậm rãi trả lời, khuôn mặt giữ nguyên nét lãnh lẽo, âm trầm:

-Lam phu nhân và Băng phu nhân là sư tỷ sư muội đồng môn. Nên Lam thần y không thể không giúp.

Hồ phu nhân cười đến rạn rờ, luôn mồm kêu “Hồ gia có phúc”. Quả thực cũng thật may mắn đi, nếu không nhờ cái việc đồng môn này thì e Bạch Hàn Băng chỉ có nước chết. Hồ lão phu nhân nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, hướng Bạch Uyển mà đi tới.

Thật ra người thương yêu Bạch Hàn Băng nhất trong Hồ gia này chính là Hồ lão phu nhân. Từ sau khi sinh hạ được Hồ Phong, bà đã không thể có thêm đứa con nào nữa. Tuy rất vui mừng vì có được đứa con nối dõi cho Hồ gia nhưng thật sâu, thật sâu trong tâm bà luôn ao ước có được một nữ nhi đáng yêu, vậy nên khi Liễu Gia Nghê – mẫu thân của Bạch Hàn Băng sinh ra nàng, Hồ lão phu nhân đã định Bạch Hàn Băng là con dâu. Sau khi Liễu Gia Nghê mất, bà lại càng muốn đem Bạch Hàn Băng về Hồ phủ nuôi nấng, nhưng lại bị Hồ lão gia gạt đi, bà cũng chỉ biết lặng lẽ theo dõi quá trình trưởng thành đau khổ của Bạch Hàn Băng mà thôi. Đã rất nhiều lần bà muốn ra mặt giúp đỡ nàng, nhưng lại không thể, bởi nếu bà cứ giúp đỡ thì nàng sẽ thành nữ nhân ý lại. Việc duy nhất bà làm cho nàng chính nhờ vào mối giao tình lâu năm của bà với Song Tranh mà Bạch Hàn Băng mới có cơ hội bái Song Tranh làm sư phụ.

Bà cũng biết việc nàng đem lòng yêu Hồ Phong từ khi còn rất nhỏ nhưng lại không nghĩ tới đứa nhỏ của Vân Khiêu cũng yêu hắn. Bà lại tiếp tục hồ đồ khi thấy ba đứa nhỏ hay đi với nhau nên cứ nghĩ chúng thân thiết. Có ngờ đâu... Con gái của Vân Khiêu cũng xấu xa như Vân Khiêu, ngay từ bé đã có tâm cơ, nhưng chẳng lẽ lại nói cho Phong nhi biết Liễu Gia Nghê chết cũng một phần do Vân Khiêu ghen ghét đố kỵ nên mới hạ độc cô, người hãy tránh xa nó ra sao? Đương nhiên không thể, đây chính là bí mật mà bà đã thề độc với Gia Nghê, không thể để Vân Khiêu bị mọi người phát hiện.

Bà vẫn nhớ như in nụ cười nhợt nhạt cùng cái nắm tay vô lực của Gia Nghê trước lúc chết, tiếng thét như muốn xé tan màn đêm của Bạch vương gia, lại còn gương mặt sợ hãi của Bạch Hàn Băng đêm đó... Cũng may ông trời có mắt, chuyện Gia Nghê bị hạ độc cô không thể giấu được Bạch vương gia, Vân Khiêu đã chết ngay trong đêm đó, chết dưới lưỡi kiếm của Bạch vương gia. Vậy mà à vẫn còn cười, nụ cười mà mị yêu diễm nhưng lại chất chứa bi ai...

Cuộc đời của cả hai mẫu tử đều ngắn ngủi như vậy, lại đều đau đớn như vậy...

Ba tháng trước, lúc Hồ gia đang náo loạn vì có người chết, mà nghi phạm lớn nhất chính là Bạch phu nhân, Hồ lão phu nhân đã biết ngay thủ phạm chân chính là ai. Nhưng lại muốn chính ả phải ra mặt nên mới thương lượng với Hồ Phong để nàng chịu khổ một chút. Thực tình thì cũng không phải là tra tấn gì, có điều Bạch Hàn Băng ngày ngày bị nhốt trên giường, lại hứng chịu ánh mắt lãnh đạm của Hàn Mai, thì cũng không khác tra tấn là mấy. Hồ lão phu nhân không cho Hồ Phong tới Bạch Uyển trong vòng một tháng, cũng không cho ai khác nói chuyện với nàng. Trừ bỏ lúc ăn cơm uống nước vệ sinh các loại thì Bạch Hàn Băng coi như không được gặp ai cả. Tinh thần nàng như bị giam cầm, bức bối khó chịu, lại không được cử động tay chân... Nàng tiều tụy thấy rõ, Hồ Phong mấy lần nhìn không được định đem huyết đạo bị phong bế trên người nàng giải khai nhưng chưa kịp động thủ đã bị Hồ lão phu nhân phát hiện. Như vậy được hai tháng rưỡi, Bạch Chu Lăng lại nhận được sự sủng ái của Hồ Phong, tâm tình vì thế cũng tốt lên, thỉnh thoảng uống rượu cùng Hồ Phong sơ ý nói ra một chút chuyện xấu xa. Cứ thế những chi tiết tưởng như vô nghĩa được xâu chuỗi lại, hé mở toàn bộ sự thật.

Bạch Chu Lăng trong lúc ý xuân đang nồng đượm, đột nhiên bị Hồ Phong kéo đi không chút thương hoa tiếc ngọc, vứt vào trong một tòa biệt viện bỏ không, trói vào một cây cột, rồi ngày ngày chịu tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần. Đến ngày thứ ba, do bị bức bách quá đáng cộng thêm tiếp nhận sự uy hiếp từ Hồ Phong, ả không thể trụ nổi mà muốn chết đi. Nhớ tới kim châm độc giấu ở gót giày, ả khẽ ấn cơ quan, rồi lấy một ngón tay ấn vào, độc tố nhanh chóng lan ra khắp cơ thể, chỉ trong một cái chớp mắt đã không còn tồn tại trên trần thế.

Lại nói tới nhuyển tiên mà Hồ Phong đem ra đe dọa ả, thực ra đó chính là Bạch Tiên của mẫu thân ả để lại cùng với một bức di thư kể lại toàn bộ câu chuyện về những việc bà ta đã làm với Liễu Gia Nghê và nguyên nhân dẫn tới. Bạch Chu Lăng cư nhiên coi đó là một bí mật mà chưa ai từng biết nên mới cất giấu thật cẩn thận, những mong không ai có thể biết được. Nhưng ả lại không ngờ được chuyện này Hồ lão phu nhân đã biết từ lâu, lại càng không ngờ tới Hồ Phong lại có thể tìm ra...

Thật đáng tiếc cho một đời nữ nhân...

Quay trở lại với Bạch Hàn Băng, nàng hiện tại đang trong tình trạng thập phần nguy kịch, sinh mệnh chỉ như ngọn nến lay lắt trước gió, bất cứ khi nào cũng có thể tắt ngấm. Hồ lão phu nhân lại kịp thời mang thuốc giải đến, cho Bạch Hàn Băng uống một chút rồi lại một chút. Thần sắc nàng tốt lên một chút nhưng do mất máu lâu ngày nên cơ thể vẫn suy nhược.

Hồ Phong mừng rỡ như điên, khoe miệng cười không khép vào được. Vết thương của nàng khép miệng ngay lập tức, máu cũng không chảy xuống nữa, bộ dáng cũng thoát khỏi vẻ kiêu mị quyền rũ, quay trở về đáng vẻ xinh đẹp tinh khiết như sương. Cả Hồ gia đều mừng rỡ, Hàn Mai cùng Liên Nhi khóc

như mưa, Hồ lão gia ôn nhu cười nói với Hồ lão phu nhân, thi thoảng cao hứng lại ôm lấy bà mặc kệ trong phòng có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn.

Mi mắt Bạch Hàn Băng khẽ khẽ động, rồi con ngươi xinh đẹp xuất hiện, lấp lánh tinh quang. Nàng hé mở đôi môi xinh đẹp, hướng Hồ Phong mà gọi:

-Hồ Phong...

Hồ Phong nhanh chóng chạy lại bên nàng, ngồi xuống, cầm lấy bàn tay gầy guộc:

-Nàng nhận ra ta sao?

– Sao thiếp có thể quên chàng? – Khóe miệng nàng lộ ra một nụ cười xinh đẹp, nhưng lại có phần yếu ớt.

Cố gắng đè nén nỗi vui sướng đang ngập tràn trong lòng, Hồ Phong âu yếm vuốt vuốt tay nàng:

-Ta biết nàng sẽ không quên ta. Nàng vừa mới bệnh khỏi, không nên nói quá nhiều như vậy, hảo hảo tĩnh dưỡng một chút. – Rồi hắn định rút tay ra thì phát hiện tay mình bị nàng gắt gao nắm lấy.

-Thiếp không muốn ngủ. Ngủ rồi thiếp sợ thiếp không thể tỉnh được nữa. Cho thiếp được ngắm chàng một lúc nữa, được không? – Giọng nàng chất chứa bi ai cùng thống thiết, trong đôi mắt kia lấp lánh lệ quang, khiến cho người đối diện không thể từ chối.

Hồ Phong nhẹ nhàng ôm lấy thân thể gầy yếu kia vào lòng, cầm tựa lên đỉnh đầu nàng, tận hưởng hương thơm đặc biệt từ người nàng toát ra. Cánh tay bé nhỏ của nàng nắm chặt lấy áo hắn không buông. Nàng trong lòng hắn nói rất nhiều, rất nhiều. Có lẽ vì mệt mỏi nên giọng nàng nhỏ dần, hắn chỉ có thể nghe thấp thoáng ba chữ: "Thiếp yêu chàng" rồi không nghe được gì nữa, bàn tay nắm chặt áo hắn cũng buông xuống. Hắn có chút lo lắng, khẽ đặt nàng xuống giường thì phát hiện ra nàng đã không còn thở nữa...

Hắn sững sốt, ngạc nhiên rồi sau đó cười nhẹ:

-Cuối cùng nàng cũng không đợi được...

Hướng tới Hồ lão song thân đang đứng sững ở đó vái ba lạy, hắn nhanh chóng rút lui kiểm bên hông đâm vào tim mình. Trước đó hắn còn nói:

-Phong nhi kiếp này là đưa con bất hiếu, kiếp sau nguyện trở thành nhi tử của gia nương, tiếp tục phụng dưỡng hai người. Mong hai người hiểu cho con...

Lúc hai người có thể định thần lại thì tất cả đã quá muộn...

Hồ Phong đã tự vẫn.

Bạch Hàn Băng cũng đã chết.

Hai cái thân thể cùng nằm bên nhau, yên bình mà thật hạnh phúc.

Ngoài Bạch Uyển nở hai đóa Bạch Mẫu đơn trắng muốt...

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Băng Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.